înzăpeziţi

Franz Hoffman
Colecţia Cărţilor &are
Cbitura Uittle

înzăpeziţi

Copyright © Constantine C. Coca, 2001 Toate drepturile rezervate Primul tipar în limba română - Martie 2008 Publicată de editura *JLittk* Hamb, Suceava
Autor: Traducerea: Editarea: Coperta:
Franz Hoffman Loredana Hluşcu Constantine C. Coca Laura Fărcaş
Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României HOFFMAN, FRANZ
înzăpeziţi / Franz Hoffman; trad.: Loredana Hluşcu; ed.: Constantine C. Coca - Suceava : Little Lamb, 2005
Index
ISBN 973-7762-31-2
I. Hluşcu, Loredana (trad.)
II. Coca, Constantine Christian (ed.)
821.111-32=135.1

Înzăpeziţi

face parte din

Colecţia Cărţilor

a editurii

Htttle lamu

Plină de pericole şi evenimente neaşteptate, această povestire vă va provoca să vedeţi viaţa dintr-o perspectivă deosebită. Veţi fi binecuvântaţi de înţelepciunea şi blândeţea unui bunic iubitor şi de dragostea necondiţionată a nepoţelului său în timp ce amândoi se confruntă cu cele mai dificile decizii din viaţa lor. Din adâncimea disperării până la apogeul bucuriei, această dramă vă va solicita un spectru întreg de răspunsuri emoţionale.
Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul 0744544579,
prin e-mail la littlelambromania @ yahoo.com
sau scrieţi-ne pe adresa Editura Little Lamb
CP. 42,0.P. 6
720340 - Suceava
jud. Suceava
ROMÂNIA

CAPITOLUL I

jflunţu fura

-AR putea ca multora dintre cititorii mei să li se pară că această relatare este neverosimilă, dacă nu chiar imposibilă şi totuşi întâmplările pe care le voi povesti în aceste pagini chiar au avut loc. Cei care au vizitat munţii Jura, care cunosc din experienţă aspectul sălbatic şi ostil al înălţimii lor în timpul iernii şi au trecut printr-o furtună îngrozitoare de zăpadă, nu se vor îndoi nici o clipă că povestea mea este adevărată, oricât de incredibilă ar părea. Uneori aceste furtuni sunt atât de îngrozitoare şi de o violenţă atât de înfricoşătoare încât locuitorii de la câmpie şi deal nu-şi pot da seama. în limbajul alpin, se numesc vijelii şi într-adevăr îşi merită numele.

Jura e un lanţ muntos cu o structură specifică de calcar, care se întinde de la confluenţa dintre Ron şi Ain spre nord-est, pe o distanţă mai mare de patru sute cincizeci de mile, spre partea superioară a râului Mâine. Ronul, care îl străbate de la Schaffhausen până la Basle, îl împarte în două: Jura elveţiană sau franceză şi Jura germană. Cele mai înalte vârfuri sunt Pre des Marmers, Reculet şi Grand-Colombier, toate fiind cuprinse între cinci şi şase sute de picioare

altitudine. între acestea şi alte piscuri se întind defileuri

stâncoase şi nenumărate văi diferite ca bogăţie şi fertilitate. Cu cât sunt mai înalte piscurile acestor munţi, cu atât regiunea este mai stearpă şi mai pustie, gerul mai pătrunzător şi mai nemilos iar vara mai scurtă.
Pe unele din cele mai înalte vârfuri zăpada rămâne pe întreaga perioadă a anului. în timpul sezonului cald, Jura e împodobită de o vegetaţie trecătoare şi viguroasă, care-şi păstrează prospeţimea şi frumuseţea până când zăpada îşi împrăştie mantia albă pe pajişti şi viroage. Văile şi coastele muntoase sunt îmbrăcate cu păduri de stejar, fag şi brad, în timp ce deasupra sunt pajişti verzi, unde povârnişurile cu iarbă se întrepătrund cu cimbru sălbatic şi floricele delicate, care permit păşunatul pentru cirezi mari de vite. Acest anotimp frumos durează doar cinci luni pe an, începând cu ultimele zile de mai şi sfârşind cu primele zile din octombrie, când iarna, plină de o grandoare sumbră şi sălbatică, îşi începe domnia mohorâtă, cu o asprime de neînduplecat.
E cu adevărat un timp plăcut pentru bieţii locuitori când, după anotimpul lung şi deprimant, vântul blând din sud se mişcă din nou deasupra munţilor, topind cu o suflare calmă şi plăcută zăpada de pe piscuri şi povârnişuri, făcând mii de pâraie şi gârle să se năvălească iute şi jucăuş de-a lungul pereţilor stâncoşi în văi. Treptat, încolţeşte verdeaţa proaspătă a primăverii din sânul pământului. Apoi păstorul îşi deschide cu bucurie grajdul şi dă drumul caprelor şi vacilor închise pentru multă vreme, care par să inspire cu plăcere aerul proaspăt şi parfumat, şi conduce animalele care mugesc şi behăiesc vesele, din văi spre păşunile întinse, unde creşte din belşug hrana bogată şi dulce. Vieţuitoarele blânde urcă răbdătoare pe poteca abruptă şi anevoioasă a muntelui, ştiind bine de plăcerea ce le aşteaptă după osteneala lor. Ziua plecării e o sărbătoare pentru toţi locuitorii din văi, chiar dacă pentru ciobani e o perioadă în care se lipsesc de confortul casei lor şi se despart de soţiile şi copiii lor. în mijlocul naturii nu are vreme de pierdut. Pentru el, vara nu

este un timp de recreare şi lenevie. Trebuie să muncească din greu şi să îndure multe lipsuri: hrana sa e constituită aproape numai din produse lactate, înlocuite din când în când de cartofi. Ocupaţia lui este să-şi îngrijească turma şi să facă faimoasa brânză Gruyere şi alte treburi mai mărunte: acestea sunt pregătite cu nemăsurat efort şi grijă şi în cea mai meticuloasă curăţenie. Fiecare păstor are o cabană în munţi care îi serveşte atât ca locuinţă cât şi ca lăptărie. Aceste cabane sunt construite solide şi puternice, din piatră, acoperite cu scânduri mici de brad: pe ele sunt aşezate, în rânduri, pietre grele pentru a nu fi smulse de furtunile năprasnice la care sunt supuse aceste regiuni. Interiorul acestor cabane este împărţit în trei încăperi: grajdul bine închis, unde sunt adăpostite vitele în timpul nopţii; o lăptărie dotată cu vase mari, curate, din lemn; şi o bucătărie care este în acelaşi timp odaia păstorului, în care se găseşte de obicei un pat făcut din paie. în bucătărie este un cămin imens în care e aşezat un ceaun mare, folosit la încălzirea laptelui şi transformarea lui în brânză.
Perioada şederii lor cuprinde de obicei toată vara, timp în care rareori întâlnesc pe cineva, cu excepţia vreunui călător ocazional, căruia îi arată atâta ospitalitate cât pot oferi, înviorându-l cu nişte lapte rece şi dulce sau asigurându-i un loc de odihnă după urcuşul greu. Totuşi toate lipsurile la care este supusă această viaţă, munca grea şi izolarea de ceilalţi oameni, păstorii, nu numai că se supun cu răbdare acestui trai, ci chiar îl iubesc şi se apleacă aproape venerând acest obicei vechi al părinţilor lor. Nici o trudă şi nici o lipsă nu i-ar putea convinge să renunţe la această şedere solitară în munţi.
Sezonul se încheie o dată cu sfârşitul verii: atunci păstorul coboară din munţi şi ziua întoarcerii la familia lui e ţinută ca o sărbătoare - una mult mai îmbucurătoare decât cea a plecării lui. Şi acum, cu primele zile ale toamnei, începe o nouă viaţă: bieţii săteni nu pot să

lenevească, ci folosesc cu hărnicie fiecare clipă şi cioplesc tot felul de unelte şi articole

de decor din lemn, pe care le comercializează nu numai în oraşele mari din vecinătate şi turiştilor, ci le exportă în cantităţi mari în toate părţile lumii. Unele din aceste sculpturi sunt de o măiestrie rară şi constituie principala ocupaţie de iarnă a sătenilor şi, uneori, singura lor sursă de venit.

In timp ce adulţii se ocupă cu această îndeletnicire, copiilor nu le este îngăduit să-şi petreacă zilele fără folos. Aceşti munteni simpli posedă şi oarece cunoştinţe. în unele din aceste regiuni toată lumea ştie să citească. „Este împotriva legii ca un tată să îngăduie copilului său să crească fără educaţie şi din când în când inspectorii merg prin zonă să se asigure că aceşti copii ştiu să scrie şi să citească." Şcolile sunt pline, dar uneori cabanele sătenilor sunt atât de dispersate încât în timpul furtunilor puternice de zăpadă copiilor le este imposibil să meargă la şcoală şi în aceste situaţii sunt nevoiţi să înveţe lecţiile acasă. Rareori întâlneşti un copil de doisprezece ani care să nu ştie nici să scrie nici să citească. Serile lungi de iarnă devin mai scurte şi mai vesele când unul din copiii mai mari citeşte cu voce tare vreo carte frumoasă şi plină de învăţături, în timp ce restul familiei îşi continuă diversele îndeletniciri. Aceste cărţi sunt procurate, de obicei, de la pastorul sau de la învăţătorul din sat. Probabil că niciodată citirea lor nu e ascultată cu mai mare atenţie sau nu trezeşte un interes atât de mare ca în aceste cabane modeste, când mica familie se adună în jurul mesei butucănoase din stejar şi muncesc cu mâinile lor harnice la lumina unei singure lămpi. După lecturare, de obicei urmează o discuţie plăcută despre conţinutul cărţii citite. Părinţii profită de această ocazie şi dau sfaturi şi instrucţiuni: o cuvântare frumoasă, divină şi plină de o adâncă şi adevărată evlavie e ţinută de tatăl familiei. Apoi părinţii născocesc tot felul de amuzamente la care copiii participă cu multă voiciune, aducând bucurie şi veselie şi câteodată gălăgie sau supărare. Obiceiurile şi datinile acestor săteni izolaţi sunt inocente şi sănătoase. Viaţa lor cu lipsuri şi greutăţi le dă putere să îndure

cele mai dificile situaţii ale vieţii, iar puritatea şi devoţiunea statornică faţă de credinţa lor este acum, cum a fost dintotdeauna, caracteristica lor cea mai proeminentă.

Trăinicia acestor munţi a servit drept refugiu adevărului, atunci când aproape întreaga lume a fost învăluită în întuneric; sângele multor martiri a stropit stâncile lor şi peşterile adânci au răsunat de cântece de laudă. Aceste amintiri încă tind să înalţe sufletele acestor munteni simpli şi să le inspire mereu râvnă înnoită pentru păstrarea credinţei lor
sfinte.

„Liberi ca şi căprioara din creierii munţilor, Neclintiţi ca stâncile, cu inima de leu Ei ţin credinţa pentru care au luptat părinţii lor Şi frică nu cunosc decât de Dumnezeu."

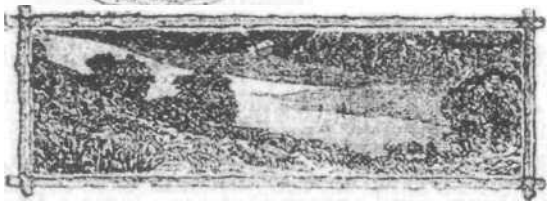

CAPITOLUL II

N cea mai izolată şi mai inaccesibilă vale din munţii Jura era un sat mai puţin obişnuit, împrăştiat, iar în una din cabanele lui modeste locuia eroul acestei poveşti adevărate. Familia nu era numeroasă, fiind alcătuită doar din tatăl şi bunicul lui Jacques Lopraz, un flăcău de vreo treisprezece ani, el şi două surori mai mici. Viaţa lor nu era diferită faţă de a celorlalţi locuitori ai văii: vara tatăl urca cu mica cireada la păşunile din munţi, cu dealuri bogate în verdeaţă. îşi îngrijea cireada în zilele lungi de singurătate şi pregătea brânzeturile grozave, comori cu care se întorcea acasă în primele zile de toamnă, când vântul aspru făcea cunoscut că iarna neînduplecată cu furtunile ei îngrozitoare şi troienele de zăpadă, este aproape. Mulţi ani, până când Domnul a chemat-o la el pe mama acestei mici familii în care tatăl îşi îngrijea cireada pe înălţimile munţilor, a muncit din greu în cabana mică şi în grădină şi şi-a crescut copiii cu teamă de Dumnezeu. Dar acum aceste îndatoriri au revenit bătrânului albit de zile, Louis Lopraz. în timpul său liber bătrânul muncea să mărească proviziile insuficiente ale gospodăriei, sculptând farfurii şi linguri sau alte articole după cum i se cerea, dar nu

prea delicate la vedere sau la atingere. în tinereţe fusese unul din cei mai pricepuţi sculptori în lemn din toată valea.

în timpul iernii, mica familie se aduna în camera curată şi confortabilă şi în timp ce tata şi bunicul ciopleau cu răbdare şi sârguinţă cu cuţitul şi cu dalta, mama torcea de zor, iar cele

mici stăteau cu cartea şi cu tăbliţa. Jacques le ajuta şi

când sarcinile lor erau împlinite, citeau pe rând cu voce tare dintr-o carte amuzantă sau una plină de învăţături, pe care părinţii serioşi o ascultau cu atenţie împreună cu copiii veseli, în serile acelea liniştite şi plăcute, bunicul le dădea o lecţie bună despre virtute, care urma să influenţeze vieţile acestor copii. Cu astfel de preocupări şi delectări, serile lungi de iarnă treceau atât de repede încât toţi se mirau când cucul ceasului vechi din casă anunţa, pe note clare şi ascuţite, ora de culcare. Mulţi ani a dus mica familie această viaţă, cu aceleaşi ocupaţii şi aceleaşi delectări în fiecare vară şi în fiecare iarnă, fără vreo schimbare care să perturbe această monotonie, până când a avut loc evenimentul pe care nu-1 voi relata în aceste pagini.
Vara blândă plecase din văile din Jura. Turmele şi păstorii lor coborâseră din munţi, dar tatăl lui Jacques nu se arătase încă. Zilele treceau una câte una şi ei aşteptau zadarnic să audă behăitul vesel al caprelor şi mugetul vacilor care umplea văzduhul când acestea se întorceau la grajdurile bine cunoscute. De multe ori s-au urcat Jacques şi surorile lui pe dealul de pe care puteau vedea în depărtare, dar privirea lor nerăbdătoare nu a zărit silueta voinică a tatălui lor, vacile cafenii sau caprele săltăreţe.
„Ce l-ar putea reţine?" şi-au tot pus această întrebare până când inimile lor îngrijorate şi nerăbdătoare le-au zis: „Sigur i s-a întâmplat vreo nenorocire!"
Atunci, Jacques, alarmat, i-a întrebat pe ciobanii din vecinătate, dar nu a primit nici o informaţie care să-1 mulţumească. Nimeni nu vedea vreun motiv de îngrijorare şi-1 linişteau spunându-i că poate a mai rămas puţină vreme în munţi ca să adune mai mult fân pentru iarnă. „Nu i se poate întâmpla nimic pe munte, îi spuneau cu bunătate. Mai aşteaptă câteva zile şi cu siguranţă se va întoarce!"
Ei au aşteptat cu răbdare şi totuşi tatăl nu a venit. în cele din urmă, bunicul, care fusese liniştit până atunci şi care

îi sfătuia pe ceilalţi să nu se îngrijoreze, a început să fie la fel de neliniştit.
-Aşteptarea asta a durat prea mult, a spus el într-o dimineaţă, în timp ce Jacques se întorcea de pe deal după încă o căutare zadarnică a turmei şi a păstorului ei. Mă voi duce chiar eu sus pe munte să văd ce s-a întâmplat cu Frangois. Cred că nu am mai urcat de doi ani, dar nu-mi va fi imposibil să reuşesc. Da, voi merge, fiule şi mă voi bucura să-mi înviorez ochii îmbătrâniţi cu priveliştea dragei cabane încă o dată: cine ştie dacă voi mai putea să o vizitez la vară? N-ai vrea să vii cu mine Jacques şi să-i faci o surpriză tatălui tău?
-Ba da, bunicule, răspunse băiatul fără ezitare şi cu ochii licărind. Mi-am dorit mult acest lucru, dar m-am abţinut să-1 cer de teamă că nu ai fi fost de acord. Dar va fi minunat să mergem împreună.
Pregătirile pentru plecare au fost făcute repede. Cerul era frumos şi senin, iar aerul curat şi blând când au plecat din valea dosnică şi paşnică. Cu paşi greoi şi înceţi urcau pe poteca stâncoasă şi anevoioasă. Când de-a lungul unei trecători înguste, când pe marginea unei deschizături prăpăstioase, erau tot timpul pândiţi de pericol, fiind nevoie toată de grija şi prudenţa pentru a-1 evita. Din nefericire, pentru un moment, băiatul nu a fost precaut şi, fără să se gândească, a înaintat pe marginea unei prăpăstii abruptă. Erau la o distanţă cam de un sfert de leghe până la cabană. Bunicul, alertat de îndrăzneala lui, a sărit ca să-1 tragă înapoi. Speriat şi grăbit, cum era, s-a împiedicat de un pietroi şi, căzând, şi-a luxat piciorul atât de tare încât a trecut ceva vreme până ce şi-a revenit şi a putut continua drumul. Jacques, speriat de accident, s-a grăbit spre bunicul lui şi 1-a ajutat să se ridice. în timp ce-1 sprijinea grijuliu, părându-i rău, băiatul şi-a cerut iertare pentru nechibzuinţa lui. Sperând că urmările nu vor fi grave, au pornit din nou. Ajutat de toiagul său gros, şi sprijinit de nepotul său, au putut ajunge

la cabană.

13

Jacques

Nu mică le-a fost bucuria când au văzut că tatăl lui Jacques era sănătos şi, chiar când au ajuns ei acolo, el se pregătea de plecare. Dacă ar fi aşteptat încă o zi, sosirea lui ar fi pus capăt neliniştii lor şi i-ar fi scutit de osteneala urcuşului greu şi anevoios. Franşois a fost uimit de vizita neaşteptată.

-Tată! Jacques! a strigat el când i-a văzut apropiindu-se. Cu siguranţă vă temeaţi că mi s-a întâmplat vreun accident pe munte.

-Aşa e, răspunse bătrânul. Şi pe bună dreptate, Franşois, căci vara a trecut de mult şi toţi ceilalţi păstori s-au întors în vale. Ce te-a reţinut atâta vreme, fiule?

- Una din vaci s-a îmbolnăvit, tată şi nu puteam să las biata creatură să sufere, a răspuns Franşois. Dar acum s-a făcut bine şi astăzi Pierre va pleca cu brânza şi eu voi coborî mâine cu turma.

-Atunci vizita noastră e cam inutilă, spuse bătrânul. Totuşi nu contează, decât dacă vremea se înrăutăţeşte în seara aceasta. Vântul s-a schimbat în ultima jumătate de oră şi aspectul cerului mă nelinişteşte. Eşti obosit tare Jacques?

Băiatul a ezitat pentru că a simţit că această întrebare are o anumită semnificaţie.

-Mă gândeam, continuă el în timp ce Jacques şi-a îndreptat privirea confuză în pământ. Mă gândeam că ar fi mai prudent să trimitem băiatul cu Pierre în caz că va ploua sau va ninge mâine. Tu ce crezi Francois?

Ciobanul a aruncat o privire scrutătoare spre vârfurile îndepărtate ale munţilor şi cu îngrijorare a exprimat aceeaşi teamă:

-Ai dreptate, tată, spuse. Cerul arată ameninţător şi toate semnele arată o schimbare bruscă a vremii. Am fost atât de ocupat cu pregătirile că nu am observat asta până acum. Jacques, ar fi bine să te întorci cu Pierre!

14

Jacques

-îi voi însoţi, adăugă bunicul. Va trebui să depun un efort mare, dar cred că aşa e cel mai bine. Totuşi am nevoie de puţină odihnă înainte de a mă porni.

Dar bătrânul slăbit, deja îşi epuizase puterile. într-o oră durerea de la picior devenise mult mai intensă şi a fost silit să recunoască, nu fără luptă, faptul că nu va rezista. A insistat, totuşi, ca Jacques să plece fără el, dar băiatul nu voia să-şi părăsească bunicul şi, în cele din urmă, au stabilit să rămână peste noapte la cabană şi să coboare spre vale împreună, a doua zi.

Deşi cabana era mică, era suficient loc pentru toţi. Franşois a pregătit o masă modestă cu mămăliguţă de porumb şi lapte, în ceaunul care atârna în căminul mare. Din acestea şi din unt şi brânză au mâncat cu o poftă sporită de drumul obositor. După cină, băiatul ostenit, după o scurtă dar sinceră rugăciune de mulţumire lui Dumnezeu pentru grija şi protecţia din acea zi, s-a aruncat în patul de paie, într-un colţ al cabanei şi a adormit îndată. Iar tatăl şi bunicul său au stat de vorbă încet, mult timp, povestindu-şi tot ce se mai întâmplase în timpul verii în vale şi sus pe vârful muntelui. în cele din urmă şi ei s-au întins în linişte şi au dormit până când ochiul dimineţii a aruncat o privire prin fereastra mică a cabanei.

Ieşind afară, au fost dezamăgiţi şi alertaţi, deşi nu foarte surprinşi să vadă muntele acoperit cu zăpadă şi fulgii albi căzând încă repede, pe care rafale puternice de vânt îi răsuceau în vârtejuri groase pe lângă cabană.

-Dacă furtuna aceasta nu se va abate în curând, Franşois, spuse bătrânul cu mare îngrijorare, va fi imposibil să ajungem acasă. Toate potecile vor fi înfundate de zăpadă.

-S-ar putea să nu se depună, tată, răspunse fiul. E abia începutul anotimpului. în cel mai rău caz va trebui să aşteptăm, pentru că cel puţin tu n-ar trebui să ieşi din cabană în această furtună de zăpadă.

Jacques
-Nu-ţi face griji pentru mine, fiule. Tu şi Jacques ar trebuie să plecaţi înainte ca zăpada să fie prea mare. Piciorul meu rănit s-a umflat atât de mult şi mă doare în aşa măsură încât mă tem că voi fi nevoit să mai rămân aici câteva zile. Voi mergeţi, copiii mei, mergeţi cât mai aveţi timp. Turma trebuie să fie în siguranţă. Astăzi, Francois, le poţi duce acasă fără pericole, pe când mâine s-ar putea să fie prea târziu. Nu te frământa pentru mine.
-Nu! Oh, nu, tată, nu aş putea să te las singur, bolnav şi neajutorat, răspunse fiul. De ce nu putem merge toţi? Umerii mei sunt suficient de puternici să te poarte, tată, iar turma o poate conduce Jacques. Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom ajunge în vale fără probleme. Dar bătrânul stăruia în hotărârea lui. -Nu ştii la ce te angajezi, fiule, spuse el. Pe o vreme ca asta îţi va fi aproape imposibil să ţii turma adunată, cu atât mai puţin dacă ai fi împovărat de un aşa neajutorat ca mine. Gândeşte-te la băiatul tău, Francois. Nu mai amâna, ci du turma şi pe Jacques în siguranţă atâta timp cât îţi stă în putere şi apoi, mâine tu şi câţiva vecini vă puteţi întoarce după mine. Francois era încă nehotărât: furtuna urla şi şuiera cu furie, ducând înaintea ei nori proaspeţi de zăpadă, care în scurt timp aveau să facă drumul imposibil. De păstrarea turmei depindea familia lui: nu puteau spera că furtuna va înceta prea curând. Era într-adevăr o situaţie tristă şi dureroasă: pe de o parte pierderea singurelor lui posesiuni, pe de altă parte, părăsirea, chiar şi pentru o zi, a tatălui său neajutorat pe aceste înălţimi necruţătoare şi ostile. Nu-1 putea lăsa. A insistat din nou ca bătrânul să aibă încredere în umerii săi puternici, dar nici o insistenţă nu 1-a convins pe acesta să-şi expună fiul şi nepotul la pericol, devenindu-le o poară.
Au petrecut câteva ore din zi cu aceste contraziceri binevoitoare, când Jacques a venit cu o idee care i-a făcut să ia o decizie.

16

Jacques
-Lasă-mă să rămân eu cu bunicul la cabană şi tu, tată, coboară turma de pe munte. Vei ajunge acasă mult mai repede decât cu vreunul din noi şi apoi întoarce-te cu vecinii noştri după noi. Bunicul nu va mai fi atât de singur şi eu îl voi aştepta. Din cauza nechibzuinţei mele s-a abătut această nenorocire asupra noastră şi acum am ocazia să-i arăt că îmi pare rău cu adevărat şi să-i dovedesc dragostea mea pentru el. Du-te, tată, du-te. De ce eziţi? Dumnezeu, chiar Dumnezeul nostru va fi cu noi.
-Copilul are dreptate, Franşois. Planul lui e cel mai bun şi mai inteligent. Zăpada e deja atât de înaltă şi vântul e atât de înfricoşător încât mi-e teamă că pericolul ar fi mai mare dacă ar merge cu tine decât dacă ar rămâne cu mine în cabană. Du-te fiul meu, nu mai zăbovi. Ia cu tine toiagul meu - este puternic, iar vârful de fier este nou şi rezistent. Te va ajuta la coborâre aşa cum m-a ajutat pe mine la urcare. Lasă-ne una din capre şi proviziile care rămân. Mai mult îmi fac griji pentru tine decât pentru mine şi Jacques.
Franşois a rămas tăcut şi nehotărât preţ de câteva momente până când, în cele din urmă, convins că opunându-se în continuare nu ar face decât să sporească răul, s-a hotărât, deşi îi venea greu, să-i lase pe dragii lui în singurătate, dar cel puţin sub acoperişul cabanei.
-Atunci aşa rămâne, a spus el în timp ce şi-a îmbrăţişat înlăcrimat curajosul tată. Am pierdut ocazia când nu ne-am dus cu Pietre şi trebuie să fac tot posibilul să îndrept neglijenţa, dacă se poate. Imediat ce ajung, voi chema vecinii şi cu ajutorul lor şi cu binecuvântarea bunului Dumnezeu vă voi scoate repede din aceste împrejurări ameninţate de pericol.
-Dumnezeu să te ajute, fiule! a răspuns bătrânul cu o expresie dulce de linişte şi calm. Mergi în pace fiule şi fie ca harul Domnului nostru Isus Christos să fie cu tine.

17

Jacques
Franşois şi-a îmbrăţişat tatăl pentru ultima oară, apoi s-a grăbit să scoată turma din grajd, iar Jacques 1-a urmat

pentru a-i da o mână de ajutor. Vitele păreau surprinse când au văzut că pământul era acoperit de zăpadă. Au rămas dezorientate şi confuze pentru o clipă, dar binecunoscuta strigare a cirezarului le-a pus repede în mişcare. Şi, ştiind că

18

Jacques

merg acasă, alergau vioaie de ici colo în jurul cabanei, făcându-1 să le adune din nou cu greu. După aceea, tatăl şi-a sărutat încă o dată fiul şi 1-a strâns tandru la piept.

-Dumnezeu să vă apere pe amândoi. Ai grijă de bunicul tău cu toată atenţia şi iubirea ta şi nu te îngrijora pentru viitor: dacă Dumnezeu îngăduie să ajung cu bine acasă, cel mult în câteva zile se va sfârşi. Fii răbdător, curajos şi plin de speranţă, fiul meu. Dumnezeu să te aibă în pază!

-Şi pe tine, tată! a suspinat băiatul, apoi a izbucnit în lacrimi luându-şi rămas bun.

Frangois s-a retras blând din îmbrăţişarea copilului şi ciobanul şi turma au dispărut în vârtejul norilor de zăpadă. Zadarnic a încercat Jacques să treacă prin vălul gros de fulgi. Un ultim rămas bun a ajuns la urechea lui atentă, stins de urletul vijeliei. Apoi orice urmă a tatălui a dispărut şi băiatul stătea singur pe vârful pustiu şi deprimant al muntelui, legănându-se în bătaia vântului năprasnic, iar silueta lui plăpândă s-a îmbrăcat cu o haină de zăpadă.

-Dumnezeu să te păzească, a şoptit băiatul, pe tine şi pe noi. Ah! Dacă am putea să te urmăm!

A aruncat o privire rugătoare spre cerurile întunecate şi înnourate, apoi, oprimându-şi durerea cu mari eforturi, a intrat în cabană şi şi-a ocupat timpul cu cea mai tandră îngrijire pentru iubitul şi neajutoratul lui bunic.

19

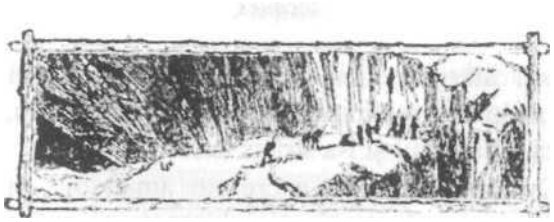

CAPITOLUL III

$rtma *zi* în cabana

C

AND a intrat, Jacques 1-a văzut pe bătrân stând lângă fereastra de la care îşi privise fiul plecând. Şi-a plecat capul înălbit pe pervaz, în timp ce, cu mâinile împreunate şi cu ochii aţintiţi spre ceruri, buzele i se mişcau ca în rugăciune. Jacques a izbucnit din nou în lacrimi la vederea acestei imagini impresionante şi înduioşătoare. Ghemuindu-se la picioarele bunicului său, şi-a apăsat buzele fierbinţi pe mâinile lui dragi.

-A plecat, bunicule, a spus el, şi numai Domnul ştie dacă-1 vom mai vedea vreodată!

-Ne putem ruga pentru el, copilul meu, să-1 încredinţăm în mâna Domnului, a răspuns bătrânul pe un ton blând şi liniştitor punându-şi mâna tremurândă pe capul băiatului. Este o împrejurare tristă, băiatul meu, dar tocmai în astfel de situaţii trebuie să ne punem toată încrederea în Dumnezeu. Ascultă învăţăturile Dumnezeului nostru binecuvântat: „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuşi nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui nostru. Cât despre voi, până şi perii din cap, toţi vă sunt număraţi. Deci nu vă temeţi. Voi sunteţi mai de preţ decât multe vrăbii." Imbărbătează-te, băiatul meu, cu aceste cuvinte preţioase şi

roagă-te din inimă ca Dumnezeu să-ţi dea în numele lui Christos pacea, acea pace perfectă pe care a promis că o va da celor ce se roagă în duh şi în adevăr. Fii liniştit, fiule, nu plânge, ci odihneşte-te având siguranţa că Tatăl nostru cel bun din ceruri va face ca lucrurile să meargă spre binele nostru.

Treptat, lacrimile lui Jacques au încetat să mai curgă şi suspinele lui nu mai erau atât de adânci, totuşi nu şi-a ridicat capul, ci s-a cuibărit alături de bătrân. Pentru mult timp au rămas stând aşa, într-o linişte deplină. Afară vântul urla şi sufla cu putere peste micuţa cabană. Nori denşi de zăpadă au întunecat cerul şi, întunericul gros al nopţii i-a cuprins dintr-o dată, deşi ceasul vechi de lemn din colţul cabanei bătuse doar de trei ori.

-Ora trei, a spus bătrânul şi a rupt tăcerea îndelungată. Mulţumesc lui Dumnezeu. Franc.ois trebuie să fi ajuns sub acoperişul casei la ora aceasta, altfel nu ar putea să lupte cu forţa înspăimântătoare a acestei furtuni. Cu siguranţă a coborât şi e departe,iar această vijelie nu-i poate face nici un rău. Dar sărmana lui inimă va fi îngrijorată pentru noi, Jacques.

Cel din urmă a oftat, dar nu a răspuns, rugându-se fierbinte pentru tatăl lui. Asprimea furtunii creştea de la o oră la alta şi urletul, vuietul şi şuieratul ei sălbatic făcea ca inima băiatului să-i tremure în piept. Mica fereastră se zgâlţâia şi zdrăngănea, în timp ce un torent de zăpadă şi bucăţi de gheaţă se izbeau năvalnic de geam.

Jacques şi bunicul au fost atât de frământaţi de îngrijorare toată ziua încât au uitat chiar şi de foame şi de sete până când behăitul caprei le-a amintit că o a treia vieţuitoare neajutorată ca şi ei era captivă în cabană.

-Biata Blanchette, a zis bătrânul. Am fost atât de cufundaţi în problemele noastre încât am

uitat complet de ea. Ne cheamă să o mulgem. Aprinde felinarul, băiete, ca să mergem la grajd.

21

Prima zi în cabană

Când focul a luminat pereţii goi din bucătăria mică, Jacques a aruncat o privire scurtă la faţa bunicului său şi a fost consolat şi chiar bucuros să vadă că exprima pace. Când ochii lui au întâlnit privirea încordată a nepotului, bătrânul i-a zâmbit cu afecţiune şi căldură. Zâmbetul a insuflat ceva din calmul şi pacea sufletului său în inima deznădăjduită a bietului băiat. în acea clipă, un val proaspăt şi mai puternic de vânt a pătruns sub scândurile acoperişului, scuturându-le atât de înfricoşător încât părea că le smulge. Fără să vrea, băiatul a aruncat o privire speriată în sus.

-Nu te înspăimânta, copilul meu, i-a spus bunicul observându-i privirea. Acoperişul şi micuţa cabană au rezistat multor astfel de furtuni. Ai uitat că scândurile sunt ţinute bine de grinzi bune şi puternice şi de pietre grele. Şi de asemenea acoperişul este atât de plat încât opune o foarte mică rezistenţă vântului. Hai Jacques, să o mulgem pe Blanchette.

Când i-a văzut, capra behăia aproape de două ori mai mult şi nu mai putea de bucurie trăgând funia mai să o rupă ca să ajungă la ei. Jacques a mângâiat-o şi i-a dat o mână de sare pe care ea a lins-o cu lăcomie. A dat un vas mare de lapte, pe care băiatul şi bunicul său l-au luat cu multă satisfacţie pentru că nu mâncaseră nimic toată ziua.

-Trebuie să avem mare grijă de Blanchette, a spus bătrânul în timp ce se întorceau în bucătărie. Nu trebuie să uităm nici o clipă să o hrănim şi să o mulgem pentru că vieţile noastre depind de ea.

-Mă sperii, bunicule. Tu chiar nu te-ai teme dacă am fi nevoiţi să stăm aici mai mult de câteva zile.

-Cine ştie? A răspuns bunicul. Mâine sau poimâine s-ar putea să fim eliberaţi din această captivitate, totuşi ar putea să treacă şi săptămâni până să vedem casa noastră din vale. E bine ca întotdeauna să fii pregătit pentru ce e mai rău. Vezi şi auzi bine că furtuna nu s-a abătut, ci zăpada intră chiar şi în refugiul nostru.

22

Prima zi în cabană

Stăteau în faţa focului. Deşi căminul era mai îngust sus, de câteva ori a fost aproape stins de fulgii de zăpadă ce cădeau rotindu-se. S-au retras în cel mai îndepărtat colţ al încăperii pentru a evita suflarea rece de aer care de asemenea pătrundea prin coş. Bieţii captivi au încercat să îndure disconfortul situaţiei dureroase în care se aflau fără a se plânge. într-un târziu, bunicul, punându-şi mâna pe capul băiatului, a spus:

-Jacques, copilul meu, mă tem că nu ne va fi cald decât dacă mergem în pat. Zăpada nu poate pătrunde prin cuvertura noastră şi furtuna nu ne va tulbura în somn. Mâine vom încerca să ţinem mai departe aceşti oaspeţi insistenţi şi să facem odaia mai confortabilă. Hai, băiatul meu, să ne încredinţăm în grija atentă şi protecţia Tatălui nostru din ceruri. El este omniprezent, nu doar în adâncimile văii, ci şi pe înălţimile munţilor. Şi dacă zăpada ar fi de o sută de ori mai înaltă, ochiul Lui tot ne-ar vedea. Chiar şi în această cabană înspăimântătoare şi izolată, mâna Lui cea dreaptă ne va ţine. Da întunericul nu ne acoperă de faţa Ta, o Doamne, iar noaptea străluceşte ca ziua şi întunericul ca lumina. El vede mâinile noastre împreunate şi aude suspinele noastre. Nu a petrecut Domnul nostru binecuvântat ore întunecate din noapte pe vârful muntelui? Şi crezi că nu va avea milă şi grijă de noi? Nu ne vom teme, ci ne vom aşeza şi ne vom odihni la umbra aripilor Lui.

Jacques a îngenunchiat lângă bunicul său. îmbărbătaţi şi încurajaţi în duh, aşteptând răspunsul Domnului lor, i-au dat Lui grijile şi au dormit în pace, în timp ce afară vântul urla şi gemea în furia lui, iar zăpada roia într-o joacă sălbatică în jurul cabanei.

23

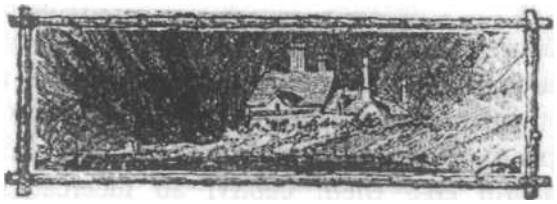

CAPITOLUL IV

a

A

doua zi, când s-a trezit, Jacques nu s-a mirat ' să vadă că era încă întuneric, deşi era sigur că a dormit mai mult decât de obicei. Dar, auzindu-şi bunicul umblând prin cameră, s-a frecat la ochi uimit, fără să vadă prea desluşit.

-Bunicule, 1-a strigat. Eşti treaz şi nici nu s-au ivit zorii?

-Greşeşti, fiule, i-a răspuns. Dacă am aştepta până s-ar arăta lumina soarelui în cabană, nu ne-am mai scula deloc. Cu siguranţă soarele a răsărit demult. Fereastra noastră este blocată în întregime.

-E posibil? Spuse Jacques sărind din pat şi aprinzând lampa să se convingă că e adevărat. Sper să n-ai dreptate, bunicule. Nu se poate să fi căzut atât de multă zăpadă într-o singură noapte.

-Fereastra nu este înaltă, flăcăule, a spus bătrânul. Şi, pe deasupra, se poate ca vântul să fi adus zăpada de această parte a cabanei. Cred că aşa se explică. Nu trebuie să ne facem griji. S-ar putea ca zăpada să nu fie mai înaltă de două-trei picioare decât în acest loc.

Sub zăpadă

-Vor veni astăzi să ne elibereze, spuse băiatul. Tata sigur e pe drum acum.

- Sper, dar nu fi prea sigur, Jacques. în caz că nu vin, dezamăgirea va fi mai amară. Cel mai înţelept ar fi să ne calculăm proviziile, în caz că vom fi reţinuţi aici o perioadă mai lungă. Dar ascultă: cântă cucul. E ora şapte! Ce bine că am întors ceasul aseară! Trebuie să am grijă. Dacă uit, vezi să-mi aminteşti, băiete! Dar acum hai să vedem cât e de înaltă zăpada lângă fereastră.

în acel moment a început să se audă behăitul plângăcios al lui Blanchette.

-Mai întâi, biata capră, apoi zăpada. Jacques, trebuie să mergem la ea. în timp ce bunicul o mulgea, băiatul stătea lângă el privind îndeaproape. Ai dreptate, copilul meu, i-a spus observându-1. Te sfătuiesc să înveţi să mulgi ca să-mi poţi lua locul la nevoie. Trupul meu îmbătrânit abia se va mai îndoi ca să îndeplinească această sarcină. încearcă, Jacques, să vezi cum te descurci.

Băiatul a îngenunchiat lângă capră şi prima încercare a fost neîndemânatică şi fără succes. Blanchette a dat cu piciorul şi a sărit înapoi, aproape răsturnând vasul, dar după câteva încercări a devenit mai uşor şi capra a stat liniştită dând, ca mai înainte, un vas mare cu lapte. Jacques 1-a dus în bucătărie cu grijă ca să nu se piardă nici un strop din preţiosul lichid. După ce au băut laptele proaspăt şi dulce la micul dejun, şi-au întors atenţia spre zăpadă. Bătrânul a deschis puţin fereastra să vadă dacă puteau măsura înălţimea zăpezii din acest loc, dar încercarea nu a dat rezultate satisfăcătoare. Au închis fereastra şi au verificat deschiderea coşului de la sobă să vadă dacă nu pot descoperi vreo cale de a ajunge afară.

Uitându-se prin deschizătură, Jacques a exclamat:

Sub zăpadă

-Văd cerul, bunicule! în acel moment soarele strălucea peste zăpada ce înconjura deschiderea şi şi-au putut da seama cu uşurinţă care este înălţimea stratului, deoarece coşul nu era mai

înalt decât acoperişul.
-Ce păcat că nu avem nici o scară! a spus bunicul. Te-ai fi putut urca să te uiţi. Dacă îmi amintesc bine, trebuie să fie un capac cu care se închide coşul pentru a ne proteja de frig şi umezeală. Tatăl tău 1-a pus acolo cu mulţi ani în urmă, când a reparat căminul, cred. Ne-ar fi fost uşor şi ne-ar fi protejat dacă am fi putut să-1 deschidem şi să-1 închidem când vrem noi. Dar nu văd nici o altă posibilitate să urci până în vârf.
-Dacă ar fi fost coşul puţin mai îngust, nu mi-ar fi trebuit scară, a spus băiatul. Nu te poţi gândi la alt plan, bunicule?
-Trebuie să ne gândim la ceva practic, a spus bătrânul gânditor. Poţi să te căţeii bine, Jacques?
-Bineînţeles că pot, bunicule, a răspuns băiatul. Prietenii mei spun că mă pot căţăra mai bine decât oricare din ei, dar la ce ne-ar folosi nouă asta?
-Nu cred că ne mai trebuie scară, băiete. Am văzut undeva prin grajd un trunchi de brad, a răspuns bătrânul. Dacă l-am putea aduce aici!
-E tot ce-mi trebuie, bunicule, a spus Jacques cu satisfacţie. Dacă parul e suficient de lung ca să ajungem la deschizătură, am găsit soluţia.
Au găsit parul în grajd, după cum s-a gândit bătrânul. Nu era cu mult mai gros decât un braţ, dar încă avea scoarţă pe el şi suprafaţa aspră îl făcea şi mai uşor de urcat. L-au dus cu greu în bucătărie şi l-au rezemat de coş. După aceea, pentru că parul era destul de lung pentru ce aveau nevoie, Jacques s-a pus pe treabă. Şi-a legat o sfoară în jurul lui de care era prinsă o lopată ca s-o poată ridica după ce ajungea sus. Băiatul s-a descurcat atât de bine cu mâinile şi picioarele

folosind peretele coşului pentru puncte de sprijin, încât bunicul a remarcat cu satisfacţie că nu degeaba s-a lăudat el cu îndemânarea lui la căţărat. Mai avea câteva minute până să ajungă în capăt. Şi-a ridicat lopata şi a curăţat o porţiune ca să-şi poată pune piciorul pe un loc sigur. Păşind pe acoperiş, a privit în împrejurimi. Zăpada era cam de trei picioare înălţime pe acoperiş, dar, după cum credea şi bunicul, vântul o suflase în jurul cabanei, acoperind-o aproape de tot. Dar zăpada nu se aşternuse numai în împrejurimi. Probabil a căzut o cantitate uriaşă. Cât putea cuprinde cu ochii, totul era ascuns sub o mantie albă şi strălucitoare. Povârnişurile până jos, în depărtare, la pădurile de brad care mărgineau valea, dealurile de aproape şi din depărtare, câmpiile, prăpăstiile şi trecătorile erau toate acoperite de o învelitoare albă, atotcuprinzătoare. Nimic nu întrerupea monotonia acestui peisaj de iarnă, cu excepţia trunchiurilor negre ale brazilor. Unii copaci aproape se prăbuşeau sub povara de zăpadă, iar crengile mari care au fost smulse ieşeau negre şi înţepenite din troienele albe.
Un vânt rece şi pătrunzător sufla dinspre nord. Cerul era acoperit de nori întunecaţi pe care vântul îi gonea repede. Prin golurile din nori, lumina strălucitoare a soarelui străbătea ici şi colo spre câmpul de zăpadă - raze strălucitoare alunecau peste munţi şi văi cu iuţimea unei săgeţi.
Jacques admira priveliştea şi probabil ar mai fi stat dacă nu l-ar fi împiedicat frigul. în timp ce-i povestea bunicului ce vedea, dinţii îi clănţăneau de frig aşa că bătrânul, alarmat, i-a spus să se grăbească şi să dea zăpada de pe trapă şi din jurul coşului.
-Aşa te vei încălzi, băiete. Grăbeşte-te!
Jacques a ajuns la concluzia că e mai bine să dea zăpada decât să îngheţe şi a trecut la treabă. A durat ceva şi în curând picături de transpiraţie i se scurgeau pe faţă din cauza muncii asidue. în cele din urmă, a terminat şi strigătele vesele l-au anunţat pe bunicul că a încheiat treaba. Jacques a pus frânghia, pe care o luase cu sine, pe un scripete, aşa ca atunci

când o vor trage de jos, trapa să se deschidă şi ca să se închidă sub propria greutate. După ce au testat de câteva ori şi s-au asigurat că totul funcţionează bine, Jacques a trecut din nou prin coş şi a coborât şi mai uşor decât a urcat.
Bunicul a observat că hainele îi erau îmbibate cu zăpadă topită, ceea ce era o problemă pentru că nu avea alte haine. Trebuiau luate nişte măsuri pentru a-1 proteja de răceală. Aşadar a făcut pe vatră un foc din vreascuri şi conuri de brad. A închis trapa lăsând un spaţiu suficient să iasă fumul şi s-au aşezat pentru restul zilei în faţa focului, urmărind pâlpâitul flăcărilor şi ascultând şuieratul viscolului.
Proviziile de ulei erau atât de mici că nu îndrăzneau să aprindă lampa decât atunci când mergeau în grajd să mulgă capra.
Lui Jacques i se părea o viaţă plictisitoare şi tristă, iar ziua părea să nu aibă sfârşit. Orele ar fi trecut mai repede şi n-ar fi fost atât de împovărătoare dacă ar fi avut vreo ocupaţie. Şi, pe deasupra, aştepta ca tatăl să vină dintr-o clipă într-alta ca să-i salveze. Era mereu într-o stare de încordare chinuitoare. La fiecare sunet, la urletul vântului, la zgomotul unei scântei, tresărea şi asculta cu atenţie aproape convingându-se că aude paşi apropiindu-se. De câteva ori pe zi urca pe acoperiş să vadă silueta robustă a tatălui său. în zadar încerca bunicul să calmeze această încordare. L-a întrebat într-una dacă tatăl său nu a ajuns de mult acasă, dacă nu crede că a cerut ajutorul vecinilor. Sărmanul bătrân, care-şi dorea la fel de mult ca şi nepotul lui să fie salvaţi nu-i putea spune decât că spera că Francois a ajuns în siguranţă la vale şi dacă e aşa, era sigur că nu ar fi pierdut nici măcar o clipă şi nu ar fi cruţat nici un efort ca să le vină în ajutor.
-Jacques, i-a spus el, drumul s-ar putea să fie înfundat complet de zăpadă şi nu va putea să ajungă la noi deocamdată. Trebuie să avem răbdare şi să aşteptăm.
Dar această sugestie nu l-a încurajat deloc pe băiatul neliniştit. într-un târziu, ridicându-se, bunicul a închis coşul

cu ajutorul trapei ca să oprească aerul rece. Apoi s-a rugat fierbinte pentru protecţie şi răbdare ca să poată îndura voia Domnului fără cârtire. Având siguranţa că El va avea milă şi grijă, din pricina singurului Său Fiu, care, când a fost pe pământ nu a avut unde să-şi odihnească capul, s-a dus la culcare şi l-a îndemnat pe Jacques să-i urmeze exemplul. Bunicul a auzit mult timp suspinele bietului băiat zbuciumat, până când, în sfârşit somnul binecuvântat a pus capăt speranţelor şi dezamăgirilor amare din acea zi, învăluindu-1 cu drag în aripile lui blânde şi plăcute.
Dimineaţă, când Jacques a încercat să deschidă trapa, aceasta a rezistat tuturor eforturilor lui. L-a chemat pe bunicul să-i dea o mână de ajutor şi, în cele din urmă, cu mare greutate, au reuşit să o dea la o parte. In curând au aflat care era cauza: a mai fost încă o furtună puternică în timpul nopţii şi când a urcat sus, băiatul a găsit cel puţin două picioare de zăpadă proaspătă. între timp, bunicul pregătea să facă un foc pe vatră şi cu o oarecare nelinişte aştepta ca băiatul să coboare.
-E aşa cum credeam, a zis el oftând, în timp ce Jacques i-a spus cum stau lucrurile. Zăpada care s-a adunat tot mai mult nu se va topi din nou, copilul meu, până la primăvară şi fără îndoială că va fi un obstacol de netrecut în calea tatălui tău. Mă tem că va trebui să ne obişnuim cu gândul că vom rămâne în această cabană îngropată în zăpadă timp de săptămâni, sau luni! Nu trebuie să ne amăgim cu speranţe false care, măcinate mult amărăsc inima. Să privim, mai degrabă, partea întunecată a lucrurilor şi să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea harul să putem spune aşa cum a spus Domnul nostru binecuvântat: „Nu voia mea, ci voia Ta să se facă"
-Bunicule, vrei să spui că şi această zi va trece fără să primim vreun ajutor de la prietenii noştri? a întrebat flăcăul necăjit şi tulburat.

-Imposibil. E cu totul imposibil să poată ajunge până la noi, i-a răspuns cu hotărâre. Ieri mai aveam o mică speranţă, dar în dimineaţa aceasta sunt sigur că e prea târziu. Zăpada e cel puţin de două picioare înălţime şi s-a depus în cantităţi atât de mari încât puterea umană nu ar putea trece peste obstacolele urcuşului. Nu vor putea ajunge, fiule. îi sunt recunoscător lui Dumnezeu dacă tatăl tău a ajuns cu bine acasă, Jacques. în zadar să mă bazez pe puterea lui. Chiar dacă ar anunţa în toate satele din jur, toate braţele lor nu putea să facă o cărare pentru noi.
Băiatul şi-a ascultat bunicul cu o nelinişte mai mare decât era de aşteptat. A stat câteva clipe cu capul plecat şi cu mâinile împreunate, gândind profund, iar lacrimile curgeau repede pe obrajii lui palizi. Apoi brusc, adunându-şi tot curajul, s-a ridicat, şi-a şters lacrimile şi a zis pe un ton ce devenea tot mai hotărât pe măsură ce vorbea:
-Dacă ajutorul oamenilor ne va dezamăgi, bunicule, ne putem baza pe braţul Dumnezeului nostru atotputernic. Şi dau mâna cu tine că nu te voi mai necăji cu nerăbdarea mea copilărească aşa cum am făcut ieri. Voi fi neclintit lângă tine şi buzele mele nu se vor mai plânge cât vom mai sta captivi în cabană. Şi fie ca Domnul să mă ajute să mă ţin de cuvânt.
-Te va ajuta, fiul meu, a spus bătrânul strângând cu emoţie mâna curajosului băiat. Când mi te alături luând această hotărâre, atunci, cu ajutorul Tatălui nostru din ceruri, totul va fi bine. Nu suntem cu totul lipsiţi de resurse şi dacă le folosim cu economie, ne vor ajunge până la primăvară şi atunci vom fi eliberaţi.
Cu aceste cuvinte spuse cu înţelepciune, bătrânul a insuflat curaj şi putere în inima fără nădejde a nepotului său. Au trecut câteva zile fără să se întâmple vreun lucru important, cu excepţia faptului că zăpada cădea necontenit. Pentru a ieşi din monotonie, Jacques, sfătuit de bunicul său, a început un jurnal. A găsit nişte foi, tocuri de scris şi cerneală, într-o vară când îl vizitase pe tatăl său le-a adus ca să-şi facă

temele şi a uitat să le ia când s-a întors acasă, fără a se gândi ce comoară vor fi ele cândva. A scris la lumina focului şi astfel a petrecut multe ore într-un mod plăcut şi folositor.
într-o zi, când bunicul stătea cu Jacques la foc, ca să treacă timpul mai uşor, i-a dat nişte exerciţii la aritmetică. Pentru a face economie de hârtie, Jacques a luat nişte cenuşă din vatră şi a împrăştiat-o într-un strat subţire pe o suprafaţă dreaptă. Aceasta i-a servit drept tăbliţă, iar semnele le făcea cu un băţ ascuţit. Băiatul nu a fost atent când a împrăştiat cenuşa şi, în timp ce amândoi erau preocupaţi de un exerciţiu, au simţit o căldură neobişnuită. întorcându-se, au văzut plini de spaimă că o legătură de paie de lângă grămada de cenuşă, s-a aprins şi ardea repede.
Băiatul nesăbuit, fără o clipă de răgaz, şi-a aruncat mâinile în paie încercând astfel să stingă flăcările. Nu a reuşit să-şi atingă scopul şi pe deasupra s-a fript la mâini.
Bunicul a adunat cu repeziciune grămada în flăcări şi, în ciuda pericolului şi a durerii, a dus-o direct în cămin.
-Jacques, a strigat. Repede! Dă la o parte tot ce ar putea lua foc.
Băiatul a aruncat repede în mijlocul încăperii butucii de lemn şi combustibilul care fuseseră aranjate lângă cămin, apoi s-a grăbit să-şi ajute bunicul. Cu o furcă şi cu lopata au lipit paiele aprinse de perete. O lumină roşiatică s-a aprins în micuţa cabană şi încăperea era plină de fum, care, împreună cu căldura, erau aproape sufocante. Plini de frică şi spaimă, s-au luptat cu disperare împotriva flăcărilor care, în fiecare clipă, tindeau să-i înfrângă. Nu aveau la îndemână nici un strop de apă, nu era nici o ieşire pentru fum, dar în ciuda căldurii şi a fumului, au ţinut bine snopul până când a ars aproape de tot. Scânteile strălucitoare săreau dintr-un colţ al cabanei în celălalt, aprinzând când patul de paie, când grinzile uscate ale

tavanului şi peretele din lemn care separa bucătăria de grajd. Bieţii captivi speriaţi le urmau cu ochii în zborul lor

şi li se părea că a trecut mult timp până când flăcările au început să pălească şi, încetul cu încetul, s-au stins cu totul.
Când s-a stins şi ultima scânteie şi întunericul adânc domnea în locul flăcărilor roşiatice, primul sentiment al celor doi copleşiţi de spaimă şi oboseală, era de mulţumire lui Dumnezeu care i-a protejat aşa de minunat în mijlocul unui pericol atât de înfricoşător. Treptat, fumul înecăcios s-a dispersat şi, aprinzând lampa, s-au aşezat liniştiţi şi au vorbit despre frica pe care au tras-o şi despre felul miraculos în care au scăpat.
-A fost, în cea mai mare măsură, vina noastră, i-a spus bătrânul lui Jacques. Cei aflaţi în situaţia noastră ar fi fost mai precauţi. Dacă am fi avut măcar o găleată de apă în apropiere, nu s-ar fi întâmplat aşa. Această întâmplare ar trebui să ne fie o lecţie pentru viitor. Am văzut pe undeva prin lăptărie un butoiaş gol şi vechi. Dacă îl punem în colţul bucătăriei şi-l umplem cu zăpadă, care se va topi în curând, atunci vom fi mai păziţi de un asemenea accident. Dacă ar arde cabana, chiar dacă am scăpa de flăcări, am muri oricum, pentru că nu am avea un acoperiş care să ne apere de frigul năprasnic, nici mâncare şi nici posibilitatea să ajungem în vale. Acum să pregătim butoiaşul fără-ntârziere.
In curând au fixat mai bine fundul butoiaşului şi ca să-l umple nu au făcut decât să deschidă uşa cabanei. în faţa lor s-a ridicat un zid masiv de zăpadă albă, zid care îi despărţea fără-nduplecare de restul lumii. Acest gând le-a trecut amândurora prin minte şi cu lopeţile în mâini s-au pus pe lucru, cu inimile împovărate şi cu ochii plini de lacrimi, fiecare străduindu-se să ascundă de celălalt gândurile triste care îl chinuiau.

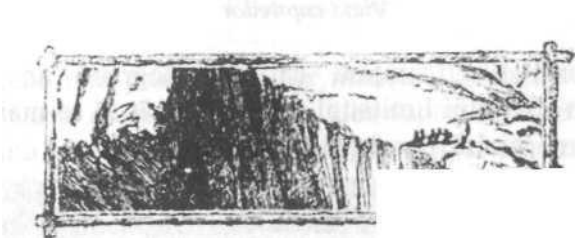

CAPITOLUL V

captfotlor

ZĂPADA cădea fără-ncetare zi şi noapte şi pe acoperiş s-a adunat atât de multă încât bunicul a devenit foarte îngrijorat.
-Greutatea va fi prea mare, a spus el. Mă tem că grinzile vor ceda, dacă nu găsim o cale de a le elibera de povară.
-Asta se poate face fără probleme, a răspuns băiatul în timp ce urca energic spre trapă luând cu el lopata, ca de obicei. A muncit câteva ore dând jos o parte din zăpada de pe acoperiş, lăsând un strat suficient de gros ca să-i protejeze de frig.
Această ocupaţie, deşi asiduă, a fost ca o joacă, scoţându-l într-o anumită măsură din monotonia împovărătoare a vieţii din cabană. Totuşi priveliştea de pe acoperiş, oricât de largă ar fi fost, nu-i alina ochii sau inima sărmanului copil. Această imagine era mohorâtă şi tristă. Zăpada a acoperit pământul în cantităţi atât de mari încât denivelările solului erau greu de distins. Cerul era întunecat şi apăsător deasupra peisajului înfiorător. Jacques, privindu-l, s-a

gândit la poveştile pe care le auzise despre călătorii din mările de gheaţă din regiunile acestea. Oftând, s-a întors şi a

coborât prin coş, simţind că mai degrabă ar suporta îngustimea spaţiului limitat al cabanei decât să se mai uite la această nemărginită, dar deprimantă privelişte.
;-'ˢ-'-y?*£>?: :v#::'":,ţ

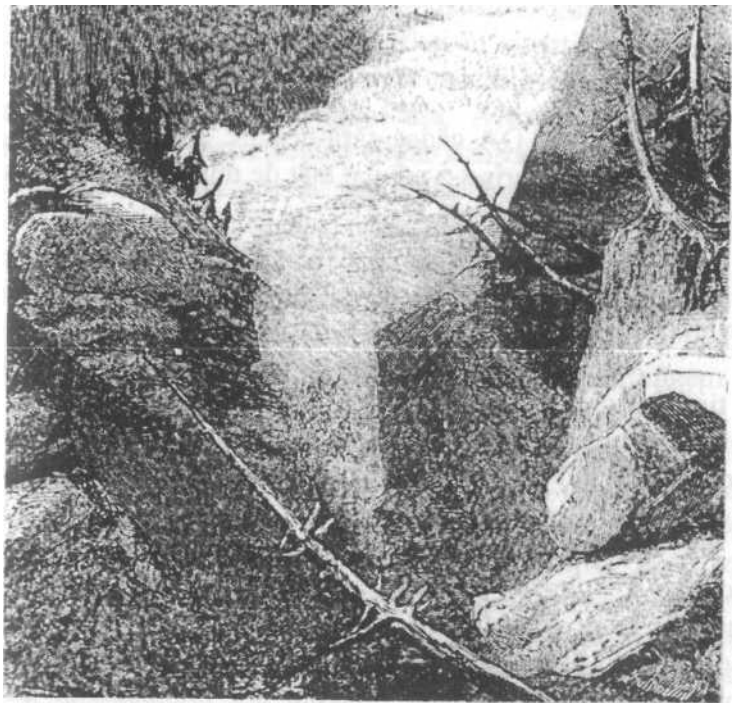

Bunicul a observat starea lui deplorabilă şi s-a gândit îndată la ceva vesel care să-1 scoată din gândurile lui negre. Au efectuat o inventariere rapidă a proviziilor şi curând băiatul căuta prin toate ungherele şi colţurile cabanei. Mica locuinţă izolată nu era lipsită chiar de orice confort. Au găsit

fân şi paie mai multe decât ar mânca Blanchette într-un an întreg. Dacă ar continua să le dea lapte ar avea o resursă nepreţuită, dar un accident i-ar fi putut lipsi oricând de acest sprijin. De aceea au fost încântaţi să găsească, în colţul grajdului o mică provizie de cartofi, pe care au acoperit-o grijuliu cu paie, pentru a o proteja de îngheţ. în grajd au mai găsit nişte lemne, dar nu erau suficiente pentru toată iarna în cazul în care captivitatea lor ar fi durat atât de mult. S-au hotărât să le folosească doar în situaţii limită şi să ţină trapa bine închisă pentru a nu se pierde căldura. Zăpada din jurul cabanei - şi ea le ţinea cald.
Lângă lemne, Jacques a dat peste o grămadă de conuri de brad pe care le-a cules vara trecută şi pe care, din fericire, a uitat să le ducă acasă. Acestea puteau înlocui foarte bine combustibilul şi dacă era nevoie, puteau pune pe foc fânul din iesle şi troacele din grajd, cum spune şi proverbul: „Dacă vasul e în pericol, încărcătura trebuie aruncată în mare". Pentru că iarna era în toi, cabana era aproape nemobilată, cea mai mare parte a lucrurilor fiind duse acasă. Fuseseră lăsate ceaunul mare, câteva vase pentru gătit şi câteva unelte: lama unui topor, care, mai exact, era tocită şi uzată şi un ferăstrău teşit, dar, în situaţia în care se aflau, acestea erau comori nepreţuite. Amândoi mai aveau şi câte un cuţit de buzunar. Dar cu hrana stăteau mult mai rău. Au găsit doar trei pâini de secară, Westphalia, care pot fi ţinute un an sau mai mult şi care se întăresc atât de mult încât trebuie tăiate cu un topor sau cu o bărdiţă.

Acestea erau păstrate într-un dulap vechi de stejar, unde au mai descoperit şi nişte sare, cafea măcinată, ulei şi untură - comori pe care, în această situaţie, nu le-ar fi schimbat nici pentru greutatea lor în aur.
-Untura va fi foarte folositoare, a spus Jacques în timp ce-o punea cu grijă în unul din sertare.
- Cu siguranţă, a răspuns bunicul, dar n-o vom folosi la gătit. Trebuie să o păstrăm pentru iarnă în caz că micile noastre provizii de ulei se vor sfârşi.

-Aşa e mai bine, bunicule, a spus băiatul. E prea înfricoşător să trăieşti încontinuu pe întuneric. Apoi băiatul a bâjbâit şi a scos de după dulapul din stejar o carte veche, plină de praf acoperită cu pânză de păianjen, care a stat aici uitată timp de mulţi ani. Inima bătrânului a tresăltat de bucurie când Jacques a deschis-o şi a citit titlul „Thomas â Kempis".
-Oh! Fiule, a strigat el auzind numele, acesta este cel mai bun prieten, cu excepţia Cărţii Sfinte a lui Dumnezeu, care ne-ar putea ţine companie în această singurătate. O comoară binecuvântată pentru toţi nefericiţii suferinzi. Ea ne învaţă că nu există decât un rău în această lume: „să-L uităm pe Dumnezeu" şi o singură sursă a fericirii: „să-L iubim pe Dumnezeu". Vezi, copilul meu, deşi singuri, nu suntem părăsiţi. Am găsit multe provizii pentru a ne hrăni trupurile şi acum avem şi cea mai preţioasă hrană pentru sufletele noastre. Ne va da multă mângâiere, putere şi încurajare. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru această dovadă a dragostei Sale.
Restul zilei l-au petrecut făcând şi alte căutări, dar fără a mai descoperi ceva important. Satisfăcuţi de munca lor din acea zi, s-au întins să se odihnească, cu inimile pline de recunoştinţă lui Dumnezeu, care şi-a arătat bunătatea şi grija faţă de ei.
Când s-au trezit, în următoarea dimineaţă, încă ningea. Era 27 noiembrie. Chiar şi pe munte în această perioadă a anului era foarte neobişnuit să cadă o cantitate atât de mare de zăpadă. Cu cât era omătul mai înalt, cu atât erau mai mici speranţele de scăpare a bieţilor captivi. Jacques, care totdeauna a susţinut cu convingere că tatăl lui putea trece peste orice piedică pentru a-i salva, acum era cufundat în deznădejde. Bunicul a văzut că era nevoie să schimbe firul gândurilor sale. O preocupare, fizică sau mentală ar fi fost cea mai eficientă cale de obţinere a rezultatului dorit. Dându-şi toate silinţele, îi vorbea şi uneori îi spunea ghicitori şi exerciţii a căror rezolvare îi solicitau toată concentrarea şi

atenţia. Când obosea, îi povestea multe întâmplări frumoase din bogata sa experienţă de viaţă sau din cărţile interesante pe care le-a citit. Povestea într-un mod plăcut şi instructiv, iar băiatul învăţa multe lecţii folositoare. Pe deasupra, mai petreceau cu plăcere o oră care altfel ar fi fost tristă.
Bunicul, readucând astfel bucuria şi seninătatea copilului, s-a gândit că acum i-ar putea atrage atenţia asupra unei probleme care, deşi dureroasă, era urgentă şi importantă. După cum am spus deja, nu aveau decât o mică rezervă de ulei. Dacă ar continua să ţină lampa aprinsă doisprezece ore pe zi, cum au făcut până acum, s-ar consuma probabil într-o lună şi atunci ar trebui să stea în întuneric o perioadă îndelungată sau, cel puţin, până când vor fi eliberaţi. Trebuiau să prevină aceasta dacă era cu putinţă şi bătrânul i-a spus necăjit veştile triste lui Jacques. Flăcăul, la început, a tresărit şi s-a cutremurat la gândul îngrozitor al nopţii necontenite. Cum puteau să renunţe la lumina mângâietoare şi prietenoasă a micii lor lămpi? Dar, gândindu-se puţin, s-a convins că temerile bunicului erau bine întemeiate şi o economisire strictă a preţiosului ulei era o necesitate imperativă. După o reflectare matură, au stabilit să ţină lampa aprinsă doar trei ore şi restul zilei să se mulţumească cu lumina palidă a micului foc din vatră. Bătrânul a trebuit să se străduiască iar din răsputeri să înveselească şi să scurteze orele foarte lungi de întuneric ale băiatului. Pentru că aveau destul fân, l-a învăţat

pe Jacques să împletească funii şi sfori, care aveau diferite întrebuinţări. Şi putea face acest lucru la lumina focului.
Cu aceste ocupaţii şi delectări, a început şi prima zi a lui decembrie. încă ningea fără oprire. Omătul era acum până la acoperişul cabanei, chiar acoperind-o, iar ei erau de-a dreptul îngropaţi de vii. Jacques trebuia să urce prin coş în fiecare dimineaţă să îndepărteze neaua ca să poată deschide trapa ca să intre aer proaspăt şi o lăsa întredeschisă ca să iasă fumul înecăcios atunci când făceau focul.

-Ca să fiu mai precis, nu ne aflăm în cea mai plăcută situaţie, a spus bunicul când băiatul a coborât prin coş mai deprimat ca de obicei. Dar soarta noastră nu este la fel de nefericită ca cea a prizonierilor închişi pe nedrept. Avem foc şi cel puţin câteva ore pe zi avem lumină. Ne bucurăm şi de o oarecare libertate şi activitate ca să ne diversificăm traiul, ceea ce e imposibil între cei patru pereţi ai unei celule nenorocite. Noi nu ne înspăimântăm în fiecare zi la intrarea crudului şi nemilosului temnicer. Şi, dincolo de astea, suferinţele pe care le îngăduie voia de nepătruns a lui Dumnezeu, nu sunt niciodată atât de amare şi insuportabile ca şi cele cu care pedepsim noi nedreptatea oamenilor. Şi, în final, băiatul meu, noi nu suntem condamnaţi în totalitate la singurătate, ci ne putem mângâia şi înveseli unul pe celălalt. Nu spun că n-aş prefera ca tu să fii în siguranţă acasă, în vale, dar pentru că aşa a fost voia Domnului, prezenţa ta este pentru mine o sursă nesfârşită de mângâiere şi pace. Săraca Blanchette, şi ea ne face captivitatea mai puţin dureroasă şi am fi şi mai nefericiţi dacă am pierde-o - nu numai pentru laptele pe care ni-1 dă, ci şi pentru compania pe care ne-o ţine. -Ai dreptate, bunicule, a spus Jacques. Viaţa noastră nu este cu totul lipsită de mângâiere. Mi-ai spus adesea şi cu siguranţă e adevărat: „Bucuria împărtăşită e bucurie îndoită, suferinţa împărtăşită e suferinţă înjumătăţită". Acum când m-ai făcut să mă gândesc la aceasta mi-am dat seama de ce Blanchette behăieşte plângăcioasă când o lăsăm singură în grajdul ei în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Biata fiinţă este tristă pentru că e singură. Ce ne împiedică să o aducem la noi? O putem ţine într-un colţ din bucătărie. Este suficient de mare pentru toţi trei. Va fi atât de bucuroasă să stea cu noi! Şi cine ştie dacă nu, ca să ne mulţumească, ne va da lapte mai mult şi mai sănătos. Să-i fac loc, bunicule?
-N-am nimic împotriva planului tău, băiete, i-a răspuns bătrânul zâmbind, dimpotrivă, cred că e o idee excelentă.

Jacques nu a aşteptat decât încuviinţarea bunicului şi, după ce a făcut lângă perete o iesle din ţăruşi mari de lemn, pe care a sprijinit-o pe nişte pari, s-a grăbit spre grajd şi a adus-o pe Blanchette în noua ei casă.
Era cu adevărat înduioşător să vezi bucuria bietei creaturi. Sărea şi behăia de veselie, copleşindu-i cu mângâierile până au devenit aproape stânjenitoare. Bunicul, gândindu-se că în timp se va obişnui cu noua ei casă, a suportat-o şi până la urmă s-a aşezat liniştită în colţul ei. în ochii ei mari şi blânzi, îndreptaţi spre binefăcătorii ei, se citea mulţumirea pe care a adus-o această schimbare.
-Deja vezi rezultatele unui lucru bun, a spus bunicul zâmbind şi arătând spre Blanchette: în sfârşit, bate o inimă fericită în micuţa noastră cabană.
Pe 3 decembrie, când Jacques a urcat prin coş ca să dea la o parte zăpada de pe trapă, a avut bucuria să vadă că furtuna a încetat, că cerul era senin şi fără nori, iar aerul era curat şi rece. întinderea albă de zăpadă reflecta razele strălucitoare ale soarelui aproape ameţindu-1. A stat pe acoperiş mai mult decât de obicei, bucurându-se de lumina soarelui şi de priveliştea deschisă de dinaintea lui. Gândindu-se cât de plăcut ar fi să-i împărtăşească şi bunicului bucuria şi cât de încântat ar fi să zărească şi el măcar o rază de soare, i-a venit dintr-o dată un

gând: „Ce-ar fi să dau la o parte zăpada de la uşă şi să fac o cărare până la suprafaţă?" însufleţit de această idee, a coborât şi i-a spus-o şi bunicului. El s-a temut că munca şi riscul sunt prea mari pentru el, dar băiatul înflăcărat nici nu voia să audă vreo obiecţie şi s-a pus imediat pe treabă. Când a deschis uşa şi s-a uitat la peretele dur şi îngheţat, a înţeles că munca nu era aşa de uşor de realizat după cum crezuse el la început. Dar gândul că aceasta i-ar aduce bucurie bunicului, 1-a motivat să-şi dea silinţele şi 1-a însufleţit dându-i curaj şi putere. A început cu îndrăzneală asaltul formidabilului bloc de zăpadă.

Flăcăul a muncit toată ziua fără odihnă şi ar mai fi muncit dacă bunicul nu ar fi insistat să se oprească pentru moment. Dimineaţa, s-a apucat din nou. Era multă trudă, dar el era convins că muncind cu perseverenţă va ajunge la rezultatul dorit. înainta încet, dar sigur. Din fericire, omătul nu era nici prea îngheţat ca să opună rezistenţă eforturilor lui, nici prea moale ca să-i facă munca inutilă. Până la urmă, în cea de-a treia zi cărarea era gata şi Jacques a avut plăcerea să-şi conducă bunicul afară în aerul liber şi curat, sprijinindu-se într-o parte de braţul nepotului său şi în cealaltă de un gard pe care Jacques îl făcuse. Bătrânul păşea cu plăcere pe cărarea făcută cu atâta dragoste şi trudă.

Ziua era întunecată şi sumbră şi bucuria lor s-a împletit cu melancolie până au ajuns la capătul cărării şi au contemplat cerul ameninţător, omătul care îi înconjura în toate părţile şi trunchiurile negre ale brazilor. Era o scenă deprimantă peste care părea să se aştearnă tăcerea morţii. Era o imagine rece şi nemişcată: nimic nu perturba monotonia pustiei decât o pasăre prădătoare solitară, care a trecut în depărtare prin aer şi a ţipat ascuţit, zburând în direcţia satului în care era casa bieţilor captivi.

Oftând din greu, privirea bătrânului a urmat-o în zbor:

-înaintaşii noştri păgâni, spuse, ar fi considerat apariţia acestei păsări de pradă, ţipătul şi direcţia zborului ei ca un semn bun sau unul rău şi le-ar fi inspirat ori teamă, ori speranţă. Dar noi! Vom mai merge noi vreodată în direcţia în care a luat-o vulturul acesta? Numai Dumnezeu ştie şi El este prea bun şi prea înţelept ca să ridice vălul de pe ochii noştri şi să ne descopere viitorul. Haide, vino dragul meu, hai să aşteptăm cu răbdare şi cu supunere ceea ce Atotputernicul nu ne-a descoperit încă. îţi mulţumesc din inimă pentru că te-ai trudit atâta pentru mine. Cred că într-o zi mă voi bucura pe deplin de atâta dragoste şi muncă.

Aveau aşteptări mari, dar s-au întors în cabană deprimaţi şi mâhniţi. Au rămas tăcuţi şi pierduţi în gânduri tot

restul zilei. Nu puteau recăpăta seninătatea şi pacea de care s-au bucurat la început. Gândurile îi purtau mereu la casa din vale şi tânjeau după aripile unei păsări - cândva vor zbura şi ei şi vor avea odihnă.

CAPITOLUL VI

Hupu

N următoarea dimineaţă, sărmanii captivi şi-au revenit din depresie suficient ca să plănuiască cu o oarecare însufleţire şi plăcere confortul viitor. Bunicul a sugerat să elibereze fereastra de zăpada care o blocase. Băiatul s-a dus să lucreze plin de energie, deşi era mai greu decât la făcutul cărării: acolo nu trebuia decât să dea zăpada într-o parte şi-n alta, iar la fereastră trebuia să o arunce în sus ca să permită luminii să intre. Nu a acceptat ca bunicul să-1 ajute temându-se că şi-ar pune astfel sănătatea în pericol.

în loc să sape un tunel, acum trebuia să sape o groapă în zăpadă. Lucrul înainta, dar încet. Până în seara primei zile, deşi muncise din greu şi fără întrerupere, făcuse atât de puţin că abia spera să termine treaba în cel puţin trei sau patru zile. în următoarea zi s-a apucat de lucru cu forţe noi şi a săpat cu atâta zel că a uitat de orice prudenţă. Când a scos zăpada, a aruncat-o pe marginea de sus până când, treptat, s-a format un fel de zid. Bunicul i-a dat de grijă să nu-1 facă prea înalt, temându-se că ar putea cădea peste el. Dar băiatul, plin de entuziasm, a uitat cu totul de acest avertisment şi catastrofa a avut loc aşa cum a fost prezisă. Zidul a căzut şi nu numai că toată munca bietului băiat a fost distrusă, ci a mai şi fost

îngropat în zăpadă. Reuşind să-şi elibereze capul repede, a scăpat de o moarte îngrozitoare, dar cu toată puterea lui nu a reuşit să iasă. După mai multe încercări fără rezultat, şi-a chemat bunicul să-1 ajute. Ca prin minune, căderea zidului a creat un gol prin care, deşi cu greu, şi-a croit drum şi a dat zăpada într-o parte. După ce Jacques şi-a scos braţele, nu a mai durat mult şi s-a eliberat din îmbrăţişarea rece.

- Vezi, fiule, că nici când avem cele mai bune intenţii nu trebuie să uităm să fim prudenţi, 1-a dojenit bunicul cu blândeţe.

-M-am purtat prosteşte, a spus Jacques, foarte prosteşte, dar îmi va fi învăţătură de minte şi mâine îmi voi începe lucrul cu mai multă înţelepciune decât azi.

Dar când băiatul a vrut să reia lucrul brusc întrerupt, şi-a dat seama că în acea zi lopata trebuia lăsată la o parte. A nins toată ziua şi vântul a bătut rece şi puternic. Rămânând în cabană, şi-a aşezat fânul, a muls capra şi a pregătit mesele lor modeste, sperând că ninsoarea se va opri în timpul nopţii.

Spera în zadar! Scoţând capul prin trapă, a simţit că vântul vuia cu furie, fulgii de zăpadă îi biciuiau faţa cu aşa o violenţă că aproape îl orbea. A intrat repede înapoi, a închis trapa şi a coborât.

-Ce vreme îngrozitoare, a spus el. E mai rău ca oricând de când suntem noi prinşi aici.

Jacques încă nu aflase ce înseamnă un uragan în munţi. Deşi cabana era acoperită de omăt, urletul şi vâjâitul furtunii au pătruns înăuntru şi au umplut de groază inima deznădăjduită a băiatului. Când au încercat să deschidă uşa, încăperea s-a umplut cu nori de zăpadă şi vântul şuiera atât de tare încât abia au putut să o închidă amândoi. Era cu neputinţă să deschidă trapa căci vântul sufla în jos prin coş ca un monstru fioros, gonind nori de zăpadă. Totul trebuia să rămână închis cu grijă şi, în consecinţă, bieţii noştri captivi au

fost nevoiţi să stingă focul din vatră pentru că fumul nu avea pe unde să iasă.

Au stat ore întregi într-un întuneric beznă şi au ascultat trişti furia sălbatică a furtunii. Jacques tremura la fiecare rafală şi bunicul abia mai putea să-i liniştească frica. Pentru a-i distrage atenţia de la vreme, îi dădea tot felul de ocupaţii şi până la urmă a reuşit, vorbindu-i despre mila şi dragostea nesfârşită a Dumnezeului lor.

44

Lupii

-„Să nu ţi se tulbure inima şi nici să nu-ţi fie teamă", băiatul meu. Puterea care azi pare atât de înfricoşătoare este mereu aceeaşi - plină de milă şi har, deşi ameninţă să pustiească cerurile şi pământul în mânia ei. Această furtună e un mesager milos, pe care înţelepciunea eternă 1-a trimis să scoată din acest haos aparent o nouă creaţie. Clădeşte mase de zăpadă pe munţii noştri aşa ca, la primăvară, să se topească şi să curgă la vale în izvoare şi pâraie fertilizatoare care trezeşte la viaţă pajiştile şi câmpiile. Fără această pregătire anuală, fertilizarea care depinde de zăpada depusă ar lipsi, n-ar mai răsări iarba proaspătă şi verde, nici o floare nu ne-ar mai încânta cu mirosul şi frumuseţea ei şi văile şi câmpiile noastre binecuvântate s-ar transforma în pârloage sterpe. Aceeaşi Putere care ne dă zăpada ca lâna, care împrăştie promoroaca ca pe cenuşă şi care-Şi trimite acele de gheaţă, prin Cuvântul Său le şi topeşte. Să ne rugăm, dragul meu, „lăudat să fie numele Domnului căci El este bun cu toţi şi mila Sa îndurătoare este peste întreaga Sa lucrare". Nu te teme Jacques.

„Necredinţa oarbă sigur greşeşte
Şi lucrarea-I cercetează în zadar.
Dumnezeu este Cel ce lămureşte
Şi El ne descoperă clar."

Tulburarea lui Jacques a fost potolită într-o anumită măsură de aceste cuvinte blânde şi mângâietoare când, dintr-o dată, o lovitură puternică a zguduit micuţa cabană din temelie, iar uşa a scârţâit şi a zdrăngănit ca şi cum ar fi fost făcută ţăndări. Bunicul s-a ridicat fără să

vrea.
- Ce-a fost asta? a strigat Jacques înspăimântat. Se va dărâma cabana?
-Sper că nu, copilul meu, a răspuns bătrânul, păstrându-şi calmul. Aprinde lampa, Jacques şi vom vedea ce s-a întâmplat.
45
Lupii
Băiatul 1-a ascultat şi bunicul, deschizând uşa, a văzut că o masă enormă de zăpadă căzuse şi ei erau blocaţi ca şi înainte de a săpa tunelul.
-Nu plânge, băiatul meu, că munca ta a fost distrusă, ci mai degrabă gândeşte-te ce ni s-ar fi întâmplat în cazul în care cabana nu ar fi fost acoperită cu zăpadă. Suntem înconjuraţi de un zid protector. Fără el nu putem spera ca adăpostul nostru să reziste asalturilor uraganului. Deci omătul cu care suntem acoperiţi s-a dovedit a fi din nou o binecuvântare pentru care ar trebui să-I mulţumim lui Dumnezeu, care ne-a acoperit şi ne-a protejat de un mare pericol, dacă nu chiar de o moarte năprasnică.
Furtuna a durat până noaptea şi ei s-au întins în paturile lor tari şi au încercat să se odihnească după agitaţia şi frica din acea zi - în linişte şi încredinţându-se Păzitorului lui Israel, care nu doarme şi nici nu dormitează.
Dimineaţa, după ce furtuna s-a mai domolit, au încercat să deschidă trapa, dar ea a rezistat tuturor eforturilor lor. Şi fereastra şi uşa arătau că erau din nou îngropaţi complet în zăpadă. Au fost nevoiţi să petreacă întreaga zi fără foc, doar din când în când au aprins nişte conuri de brad să facă, pentru câteva clipe, puţină lumină şi căldură. Jacques şi bunicul său au petrecut o zi tristă şi apăsătoare.
Pe 11 decembrie băiatul s-a trezit tremurând de frig şi îngheţat până în măduva oaselor. Pentru că nu aveau nici un mijloc de a se încălzi, pentru că nu au îndrăznit să aprindă focul de teamă să nu fie sufocaţi de fum, au petrecut o zi mohorâtă şi neconfortabilă. Şi Blanchette părea să sufere, căci behăia tristă fără-ncetare, deşi Jacques o îngrijea tandru. Aveau nevoie de toată credinţa şi puterea ca în situaţia în care se aflau să nu-şi piardă curajul şi speranţa şi să se cufunde în deznădejde şi mâhnire. Bunicul avea o tărie de caracter şi o putere de a îndura remarcabilă: nici o plângere, nici un oftat nu a ieşit de pe buzele sale. Nici Jacques nu era mai puţin
46
Lupii
vesel şi curajos decât bătrânul slăbit şi firav pe care-1 avea ca un exemplu nobil.
O zi sau două au trecut fără vreo schimbare în monotonia vieţii lor, când a avut loc o întâmplare care i-a alarmat.
într-o dimineaţă, în timp ce Jacques mulgea capra şi bunicul aprindea în vatră un foc mic din conuri de brad, Blanchette şi-a ciulit urechile dintr-o dată, ca şi cum ar fi auzit un zgomot neobişnuit, şi a început să tremure din toate încheieturile.
-Ce se întâmplă, Blanchette? a întrebat Jacques mângâind-o. Ce te-a speriat? Stai calmă, draga mea. Nu ţi se va întâmpla nici un rău.
în loc să se liniştească la cuvintele băiatului, capra dădea noi semne de groază şi, cuibărindu-se lângă Jacques, behăia de frică.
în acel moment băiatul a auzit încet urlete îndepărtate, care treptat se auzeau tot mai clar până când păreau să vină de deasupra şi puteau auzi tropăitul picioarelor pe zăpada îngheţată.
-Bunicule, a strigat băiatul agitat, Sunt lupi. -Şşşt, copile şi încearcă să o faci pe Blanchette să tacă, a spus bătrânul dându-i o mână de sare bietei creaturi ce tremura ca o varga.
-Ce bine că suntem acoperiţi de zăpadă! A şoptit bătrânul. Fără ea, animalele fioroase ne-ar fi descoperit imediat. Dar trebuie să fim în gardă, Jacques, şi să fim pregătiţi pentru un atac. Vorbeşte încet, băiete şi încearcă să o faci pe Blanchette să nu behăiască.
Au trecut câteva clipe de suspans, apoi urletele s-au înmulţit.
-Uneori scormonesc prin zăpadă, a şoptit băiatul strângând braţul bunicului. Vom fi sfâşiaţi în

bucăţi.

-Nu, băiatul meu, i-a răspuns. Suntem într-o situaţie periculoasă totuşi. Nu cred că lupii ne vor găsi, doar dacă behăitul caprei ne va da de gol. Probabil că aceste animale nu vor sta mult pe înălţimi, unde aproape că nu găsesc nimic, ci vor cutreiera câmpia şi periferia satelor. Poate că din întâmplare au ajuns atât de sus, sau poate că sfâşie o căprioară sau o capră neagră pe care au omorât-o şi o devorează în acest loc - de aici urletele care ne înfiorează.
-Dar dacă încearcă să intre înăuntru? A întrebat băiatul.
-Nu cred că se va întâmpla acest lucru, dar dacă se întâmplă, trebuie să ne apărăm cu tot curajul. Pentru aceasta avem topoarele, furca şi cuţitele. Chiar dacă ne vor mirosi, va fi greu să treacă prin acoperiş. Ce bine că groapa a fost acoperită, băiatul meu. Ar trebui să-I mulţumim lui Dumnezeu căci El ne-a protejat astfel din nou, transformând ceea ce părea rău într-o binecuvântare.
Când Jacques a vrut să răspundă, capra a behăit şi imediat urletele fioroase se auzeau de două ori mai tare. Obrajii băiatului s-au înălbit şi, ascultând cu atenţie, bătrânul ce până acum fusese calm, a devenit neliniştit. A spus:
-Nu mai încape îndoială că behăitul lui Blanchette ne-a dat de gol şi trebuie să fim de două ori mai vigilenţi. Lupii s-ar putea să intre prin acoperiş. Ascultă, scormonesc în zăpadă! Repede, Jacques, aprinde lampa. Curaj, copile! Acoperişul nostru este rezistent şi avem arme să ne apărăm. Ne putem retrage dintr-o încăpere în alta. Avem lăptăria şi grajdul în care ne putem retrage. Dar mai înainte, fă lumină, fiule!
Băiatul, dezmeticit de cuvintele bunicului său, s-a grăbit să-i asculte instrucţiunile.
- Acum ia toporul, fiul meu şi adu-mi furca, a spus el în grabă.
Stând aşa, aşteptau dintr-un moment într-altul atacul înfricoşător, care părea să nu întârzie mult. Bătrânul a aruncat

o privire încurajatoare la nepotul lui şi era mulţumit de vitejia băiatului. Ochii lui Jacques străluceau, avea dinţii strânşi, fără să mai arate nici o urmă de teamă.
Urletele creaturilor însetate de sânge continuau şi băiatul şi bunicul său ascultau cu atenţie.
-Nu sunt aici. Sunt deasupra lăptăriei, a spus bătrânul dintr-o dată. Trebuie să vedem, Jacques.
Luând felinarul, au intrat în lăptărie, iar Blanchette îi urma deşi nu voia să treacă pragul, dând semne de frică.
- Am avut dreptate. Blanchette confirmă acest lucru, a spus bunicul. Auzi, Jacques? Zgomotul pe care îl fac animalele este mai distinct aici decât în bucătărie. Aici ne putem apăra mult mai bine decât acolo. Pune felinarul în colţ ca să nu fie stins în luptă. Masa - aici ca să ajungi mai uşor la grindă. Acum, sus băiete şi fii plin de curaj.
Au urmat câteva momente de suspans care aproape că le-a tăiat răsuflarea şi brusc, scândurile din acoperiş s-au rupt. Lupii au săpat în zăpadă. Jacques strânse bine arma în mâini.
în acel moment laba unui lup a pătruns printr-o gaură mică pe care a făcut-o. Jacques nu a dat înapoi, ci cu o lovitură 1-a rănit la picior.
-Bravo, flăcăule, a strigat bătrânul. Cel puţin unul nu mai e atât de periculos. Ai de luptat cu unul mai puţin. Nu cred că sunt mai mulţi de patru sau cinci, Jacques.
Abia a rostit aceste cuvinte când, prin gaura ce se lărgea treptat, s-a ivit capul celui de-al doilea lup, privindu-şi crunt adversarul cu ochii lacomi şi însetaţi de sânge. Băiatul nu a ezitat, ci cu toată puterea a dat cu toporul în ţeasta animalului, care s-a retras urlând de furie şi durere. Fără-ndoială, dacă Jacques şi bunicul lui nu ar fost avantajaţi de această poziţie, ar fi fost sfâşiaţi de celelalte animale furioase, care păreau stârnite la culme de sângele camarazilor lor. Apoi, al treilea şi al patrulea au continuat să atace, despicând şi smulgând

şindrilele cu colţii lor ascuţiţi. încă o

clipă şi amândoi a fi sărit în cabană, dar bătrânul curajos a împuns cu vârfurile ascuţite de fier ale furcii pieptul unuia din

^«SJP2a*2

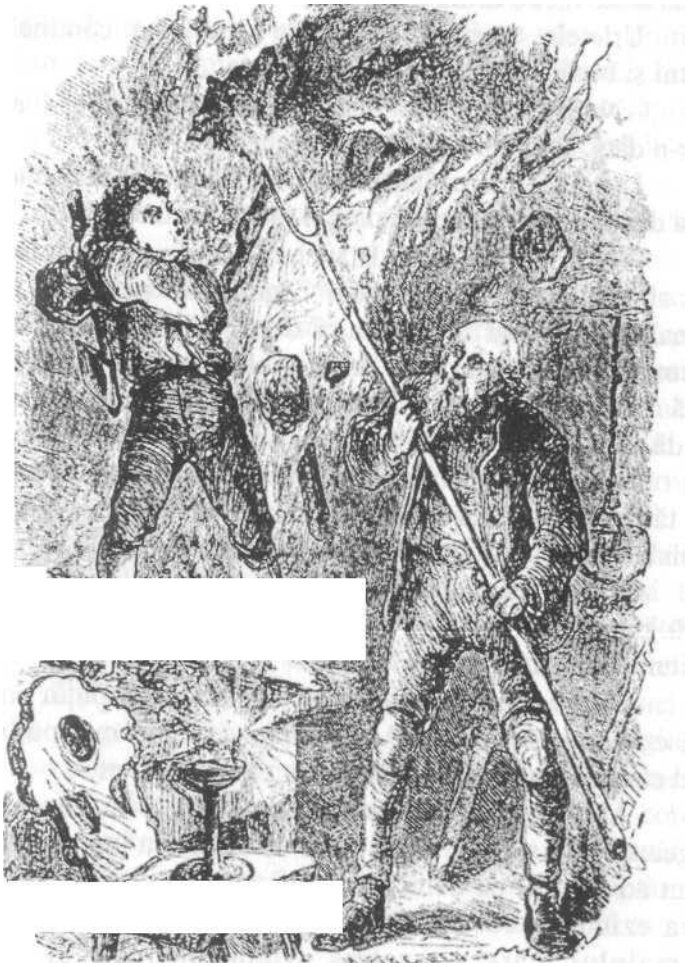

ei şi toporul lui Jacques a strivit o a doua labă. Apoi a urmat lovitură după lovitură şi străpungere după străpungere. Sângele curgea de pe acoperiş şi fiarele ce urlau erau ţinute să nu cadă înăuntru de grinzile cabanei. Urletele de furie s-au schimbat treptat cu cele de durere. După ce bătrânul a dat o

ultimă străpungere eficientă, au plecat la fel de brusc cum au venit.
-Crezi că se vor întoarce, bunicule? A întrebat flăcăul, în timp ce îşi ştergea sudoarea şi sângele de pe faţă. Vor veni înapoi?
-Nu cred, copilul meu. Le-a fost de ajuns de data asta, totuşi ar fi prudent să rămânem la

locurile noastre. Cel puţin doi sau trei vor muri din caza rănilor. Dar stai! Ce e asta? Auzi?
Jacques a apucat toporul cu încordare şi asculta.
- Sunt lupii, a spus. încă mai urlă, dar ca şi cum s-ar ataca între ei.
-Aşa e, a răspuns bătrânul. Mulţumesc lui Dumnezeu că acum suntem în siguranţă. Fără-ndoială cei mai puternici au sărit la cei mai slabi. Se ospătează din carnea camarazilor lor. Poţi să te relaxezi. Nu trebuie să ne mai temem de ei.
Băiatul a sărit de pe masă şi aruncându-şi braţele în jurul gâtului bătrânului, a exclamat:
-Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că ne-a păzit de moarte. Aceasta a fost cea mai înfiorătoare oră pe care am petrecut-o în cabană, bunicule!
-îndrăznesc să spun că mă temeam pentru tine, băiatul meu, a răspuns bătrânul, dar Dumnezeu mi-a auzit rugăciunile fierbinţi. A lui să fie toată lauda şi gloria. Oh, copilul meu, tremur când mă gândesc ce soartă am fi putut avea.
Au stat mult timp îmbrăţişaţi, fiecare aducând mulţumiri pentru nespusa milă arătată în această oră de mare primejdie.
Acum făceau pregătirile necesare pentru a se păzi de un al doilea atac. Se înserase până să termine şi, obosiţi fizic şi spiritual, bătrânul epuizat şi curajosul lui nepot s-au odihnit şi au dormit dulce până când o altă zi i-a trezit la noi mâhniri şi bucurii, noi speranţe şi griji.
51

CAPITOLUL VII

Cupa amara

N ciuda recunoştinţei lui Jacques pentru că a fost scăpat de la o moarte teribilă, s-a trezit în următoarea dimineaţă mai deprimat decât de obicei. Captivitatea lor i se părea mai supărătoare ca niciodată pentru că ştia că acum nu numai că va trebui să stea în cabană, dar nici nu mai puteau lăsa să intre aerul curat şi proaspăt în mica încăpere. Uşa şi fereastra trebuiau să rămână blocate de zăpadă şi nici el, nici bunicul nu-şi puteau înviora ochii obosiţi cu lumina soarelui sau a cerurilor albastre. Fără acest zid protector, starea lor ar fi fost foarte critică.
înainte de vizita lupilor, băiatul şi-a imaginat o scenă veselă şi plăcută a felului în care-şi vor petrece timpul, dar acum le-a rămas doar aceeaşi monotonie tristă şi nici o scăpare din întunericul care-i înconjura. Toate speranţele din care izvorau pace, curaj şi puterea de a rezista, au fost spulberate de o singură lovitură. Apoi, proviziile lor puţine scădeau treptat şi începeau să simtă nevoia unor alimente mai consistente. Hrana lor era alcătuită din laptele caprei şi o bucată de pâine tare, înlocuită din când în când de un cartof cu puţină sare.
52
Cupa amară
Bunicul a încercat să-1 înveselească şi să-1 aline în deznădejde şi să-1 împace cu această soartă crudă. Până la urmă, Jacques şi-a găsit o ocupaţie, care cel puţin pentru câteva zile i-a schimbat cursul gândurilor. Pentru a se păzi de un al doilea atac al lupilor, erau nevoiţi să ţină trapa bine închisă şi făcând aşa, nu puteau aprinde focul, pentru că fumul nu avea altă ieşire. Băiatul a găsit în grajd o ţeava veche, din fier şi s-a hotărât să o folosească. A tăiat o gaură circulară în trapă, suficient de mare ca să intre ţeava şi după ce s-a gândit, a născocit şi a muncit mult până a potrivit-o cum a vrut în gaură, fixând-o cu bucăţi de lemn. Acum trebuiau să testeze eficienţa invenţiei.
Au făcut focul în vatră şi sărmanii captivi au văzut cu bucurie că s-a aprins vioi, fără ca ei să mai fie necăjiţi de fumul înecăcios. Aceasta a contribuit mult la confortul lor, fiind în acelaşi timp şi sigur şi benefic.
Următoarea preocupare a fost să baricadeze fereastra eficace, cel mai slab şi vulnerabil punct. Au făcut aceasta cu ajutorul unor prăjini şi scânduri de la iesle.
Jacques şi bunicul său păstrau mica lor rezervă de ulei într-un urcior mare de piatră într-un

colţ al bucătăriei. într-o zi, băiatul 1-a răsturnat din greşeală, ceea ce i-a alarmat pe amândoi. Din fericire, nu s-a pierdut nici un pic de ulei. Pentru a se feri de astfel de accidente în viitor, au decis să facă o groapă în pământ în care să pună vasul ca să fie în siguranţă. Abia a tras Jacques prima lovitură cu toporul că bunicul 1-a şi oprit în grabă şi luând toporul din mâinile băiatului a început să facă el gaura cu foarte multă grijă.
-De ce eşti atât de atent, bunicule? a întrebat Jacques. Parcă te-ai teme să nu spargi ceva ascuns în pământ.
-Ai ghicit, copilul meu, a răspuns bătrânul. Trebuie să găsesc în acest loc ceva care va fi o comoară nepreţuită. Vezi, vezi, Jacques! Nu m-am înşelat - un borcan plin cu dulceaţă.

53

Cupa amară

- Ştiai că e îngropat aici? A întrebat flăcăul uimit. -Bineînţeles, ar trebui să ştiu căci eu însumi l-am pus
aici, a răspuns bătrânul zâmbind. Cu ani în urmă am îngropat aici patru sau cinci borcane care au rămas din proviziile din timpul verii. Nu m-am mai gândit la ele de atunci, dar cu prima lovitură a toporului mi-am amintit. Vezi, aici sunt şi celelalte borcane. Au fost aşezate cu grijă în dulapul mare din stejar ca rezervă pentru vremuri de nevoie.
Jacques a insistat ca bunicul să guste mai repede din provizii să-şi potolească pofta şi să-şi întărească puterile. îi scădeau în ultima vreme şi băiatul era îngrijorat din cauza aceasta.
-Astăzi a început iarna, a spus bătrânul în ziua de 21 decembrie când Jacques făcea focul în vatră.
-Tocmai a început! a spus băiatul. Am crezut că a început de câteva săptămâni.
-Zăpada şi gheaţa au venit, băiatul meu, dar nu şi iarna. Nu se instalează decât pe 21. Astăzi soarele a atins punctul cel mai de jos. Pentru noi este cea mai scurtă zi. încă nouăzeci de zile şi luminoasa şi frumoasa primăvară va veni să ne înveselească cu mugurii şi florile ei, cu razele calde de soare şi brizele calme şi parfumate. Primăvara care va deschide uşa cabanei noastre şi ne va reda în libertate, rudelor şi prietenilor noştri. Nouăzeci de zile, Jacques şi vom coborî binecunoscuta cărare la iubita noastră casă din vale.
-Nouăzeci de zile! E multă, multă vreme, bunicule, a răspuns băiatul. De-ar vrea Domnul să treacă!
- Vor trece aşa cum au trecut şi primele noastre zile de captivitate. Şi cu cât trec mai repede, cu atât mai curajoşi le vom întâmpina, a răspuns bunicul. Trebuie să scurtăm timpul, ocupându-ne cu ceva. Mai exact, suntem nevoiţi să stăm pe întuneric, dar ştim că până şi orbii îşi pot ocupa timpul cu folos.

54

Cupa amară

Jacques a urmat nerăbdător această sugestie şi a încercat să împletească funiile de paie prin întuneric. La început i se părea că nu va reuşi niciodată, dar după o vreme, lucrul a devenit mai uşor şi în curând simţul tactil 1-a înlocuit într-o anumită măsură pe cel vizual. S-a străduit cu seriozitate şi perseverenţă aşa că nu după mult timp putea să împletească la fel de repede şi uniform ca la lumina lămpii. Astfel s-a plâns mai puţin de nevoia de lumină, care i-ar fi inspirat oboseală şi inactivitate istovitoare.
Sosise sărbătoarea Crăciunului. Pentru bieţii prizonieri, această zi nu era plină de bucurie ci de mâhnire. Se gândeau la casa lor cu un dor de nedescris. îşi imaginau că erau în mijlocul celor dragi. îi vor mai vedea vreodată? Se vor mai bucura ei vreodată împreună de sărbătoarea Crăciunului? Vor mai merge vreodată împreună la casa de rugăciune să-I mulţumească Domnului pentru Darul Lui cel mai preţios dat bieţilor oameni păcătoşi aflaţi în suferinţă? Sau să-i cânte laude copilului sfânt Isus? Jacques şi bunicul lui şi-au petrecut ziua în meditaţie şi rugăciune.
Sărmanul bătrân nu se simţea bine de câteva zile şi se plângea de durere acută la picioare. Jacques a observat cu multă îngrijorare că picioarele îi erau mai umflate, în special cel care

fusese rănit. Inima i s-a îndurerat când i-a venit în minte gândul că bunicul ar putea să moară înainte de a fi salvaţi. Acelaşi gând părea să împovăreze şi mintea bătrânului. Toată ziua fusese neobişnuit de tăcut şi pierdut în gânduri. Către seară, a ieşit din această stare:
-„Pentru ce te mâhneşti, suflete şi gemi?" a spus el. Avem dreptul să cârtim sau să ne plângem, fiule, când ne gândim la Salvatorul nostru binecuvântat care, de bună voie a părăsit gloria cerurilor şi a venit pe pământ, unde a băut cupa amară a suferinţei pentru mântuirea păcătoşilor? Ce sunt suferinţele noastre comparate cu ale Lui? Noi avem un acoperiş şi un refugiu. Fiul lui Dumnezeu însuşi nu a avut unde să-şi plece capul. Noi poate suntem uitaţi de lume. Isus,

Mielul sfânt şi nevinovat al lui Dumnezeu a fost persecutat, prigonit de lume, da, şi trimis chiar la moarte, moartea crudă pe cruce. Nu avem dreptul să fim nerăbdători sau să ne tânguim, fiule. Să ne rugăm să putem spune din inimă: „Doamne, de dragul Tău voi îndura cu bucurie orice vei îngădui să mi se întâmple. Dacă este voia Ta să stau în întuneric, Tu să fii binecuvântat şi dacă e voia Ta să fiu în lumină, Tu să fii binecuvântat. Dacă Tu îngădui să fiu mângâiat, fii binecuvântat şi dacă e voia Ta să sufăr, Tu să fii binecuvântat.
-Voi încerca să nu cârtesc şi să nu mă plâng, bunicule, a răspuns băiatul. Voi îndura cu bucurie tot ce trimite Dumnezeu asupra noastră, numai dacă mă va cruţa de cupa amară a suferinţei.
- Şi care este aceasta, copilul meu?
-Dacă ai fi foarte bolnav, nu aş suporta să te văd suferind.
-Dragul meu Jacques, oricât de amar ţi-ar părea paharul acesta, trebuie să fii pregătit să-l duci la gură. Sunt bătrân, trupul meu este slăbit, înţepenit de multe temeri, torturat de multe griji, istovit de multă muncă. Pentru ce m-aş teme să intru în împărăţia Tatălui meu şi să-I văd gloria, să intru în împărăţia Sa unde nu este păcat şi jale? Zilele acestei vieţi, deşi pline de rele, au fost pline şi de bucurii mari şi frumuseţe. Am o singură dorinţă: să te văd, fiule, lângă tatăl tău, înainte să plec dincolo. Dar dacă voia Domnului e alta şi mă va lua la Sine înainte ca noi să ne întoarcem la casa noastră din vale am încredere în tine, băiatul meu, că vei îndura moartea mea fără să disperi. Ce fel de ajutor îţi sunt eu, copile? Nu sunt decât o povară - un lanţ pe care îl tragi după tine, pe care doar dragostea de fiu te face să-l suporţi. Tu eşti cel care a muncit. Eu ţi-am dat doar sfaturi. De ce să te sperii de un lucru ce, mai devreme sau mai târziu, trebuie să se întâmple? Şi pentru ce să jeleşti înainte de vreme? Nu sunt atât de slăbit încât să nu mai poţi spera. Dragostea şi

vegherea ta asupra mea şi binecuvântarea lui Dumnezeu peste ele îmi pot prelungi viaţa până la primăvară ca să văd pădurea şi valea proaspăt înverzite.
Jacques nu a fost mângâiat de aceste cuvinte convingătoare şi încă plângea, rămânând tot restul zilei mâhnit şi deprimat. Bătrânul a văzut că discuţia tristă trebuia să înceteze şi, dacă era cu putinţă, să-i distragă atenţia de la
ea.
-Jacques, i-a spus vesel, mi-a venit o idee care cred că ne va ajuta. Ce zici dacă încercăm să facem brânză din lapte de capră? Te-ai gândit la asta?
Bunicul nu putea născoci ceva mai bun. Imediat ce avea o ocupaţie, băiatul a uitat pentru o vreme de toate celelalte şi, cu elan tineresc, a exclamat:
-E o idee splendidă, bunicule. Mâine voi încerca să văd ce pot face.
în următoarea zi s-a pus sprinten pe treabă. A reuşit dincolo de aşteptările sale. Brânza arăta atât de gustoasă şi îi făcea mare plăcere băiatului, dar când Jacques a adus-o la bunicul pentru a primi aprobarea lui, toate temerile şi grijile sale s-au întors, căci bătrânul stătea întins jos

simţindu-se prea slăbit şi obosit ca să se ridice. Cu greu 1-a liniştit pe băiat şi s-a silit, de dragul lui, să pară că îi este mai bine. Simţea că puterile îl lăsau pe zi ce trecea şi că probabilitatea ca el să trăiască până la primăvară era tot mai mică.
1 ianuarie, anul nou, a venit în mijlocul acestor griji şi temeri. Bunicul lui Jacques s-a străduit să-1 înveselească pe băiat, amuzându-1 cu jocuri şi încercând în multe alte feluri să-1 facă să uite de necazul iminent. A încercat să facă din această zi una festivă pentru bietul băiat şi a sugerat să se bucure mai mult decât de obicei. Brânza pe care a făcut-o Jacques trebuia tăiată şi cartofii, copţi pe jar, urmau să fie adăugaţi ospăţului. Nici Blanchette nu a fost uitată: a primit o porţie dublă de sare şi Jacques a ales cel mai dulce fân pentru cina ei festivă şi un pat proaspăt şi curat din paie, bucurând-o

cu mângâieri de trei ori mai multe. Astfel ziua care nu ameninţa decât cu amărăciune, a trecut chiar vesel pentru bieţii noştri prizonieri.
Dar nu aveau să petreacă multe astfel de zile şi bătrânul simţea că era nevoit să stârnească din nou temerile nepotului şi ceea ce nu ar fi vrut să înfăptuiască trebuia făcut fără întârziere. în următoarea zi bunicul i-a spus lui Jacques să-i aducă hârtie şi un stilou şi să scrie câteva cuvinte pe care i le va dicta. Cuvintele erau următoarele:
„In numele lui Dumnezeu. Amin!
Este foarte posibil să fiu luat de lângă prietenii mei înainte să le pot spune dorinţele mele. Nu am de dat indicaţii speciale privind proprietatea mea neînsemnată. Dar doresc să-i dau dragului meu nepot, Jacques Lopraz, care este de faţă, o dovadă a dragostei şi a mulţumirii mele pentru toată grija şi devoţiunea lui şi de aceea îi rog pe moştenitorii mei să-i dea, dacă mie nu-mi va sta în putere, ceasul meu, puşca mea, Biblia mea, care a fost a tatălui meu şi pecetea mea pe care sunt gravate iniţialele mele.
Aceste semne fără valoare ale dragostei mele vor fi foarte preţioase pentru el datorită dragostei adevărate ce o purtăm unul pentru celălalt şi pe care nici moartea nu o poate învinge.
Aceasta este dorinţa mea.
Semnată la cabana Azindes, 2 ianuarie, 18 -Louis Lopraz."
Jacques plângea în timp ce scria şi la sfârşit a căzut suspinând lângă bătrân.
-Stai liniştit,dragul meu copil, stai liniştit, i-a şoptit blând. Ceea ce ne dă Dumnezeu trebuie luat fără murmur şi în supunere tăcută. Chiar dacă voi fi despărţit de tine, dragostea mea va rămâne aceeaşi.

Jacques s-a străduit să-şi oprime durerea şi şi-a recăpătat calmul într-o oarecare măsură. Bătrânul a mai trăit câteva zile, mângâindu-1 pe sărmanul băiat cu prezenţa, până când spera cu toată încrederea tinerească că ziua aceea rea nu va veni, că bunicul îşi va reveni şi-şi va recâştiga puterile pierdute. Bunul Dumnezeu nu-i va da atâta durere şi suferinţă. El, în dragostea şi mila Lui neţărmurită îi va îngădui să trăiască până la primăvară - îl va lăsa să vadă încă o dată casa lui dragă din vale.
Cu astfel de speranţe se încuraja băiatul şi-şi înviora inima şi se ruga fierbinte ca Dumnezeu, de dragul Mântuitorului, să-i împlinească dorinţele arzătoare.
Zilele treceau încet. Trecuse multă vreme fără ca vreun zgomot de afară să pătrundă în singurătatea lor. Cabana se părea că era îngropată complet în zăpada ce căzuse în ultimele zile în cantităţi mari. Ţeava veche pe care Jacques a pus-o în cămin încă servea scopului şi era singura legătură cu lumea exterioară - câţiva fulgi de zăpadă căzeau înăuntru din când în

când. Aceşti mesageri albi ai iernii erau singurele semne de viaţă ce ajungeau în mormântul întunecat al captivilor.
Dacă ceasul s-ar fi oprit, nu ar fi ştiut dacă era dimineaţă, amiază sau seară. Doar după lumina palidă din vârful ţevii înguste de fier puteau distinge ziua de noapte. Pe de altă parte, au răcit de la frigul din peştera tăcută şi puteau împrospăta aerul în fiecare zi fără a-şi risca siguranţa. Jacques se gândea că dacă viaţa bunicului său ar fi cruţată şi proviziile îi ţineau, totul putea fi bine.
Dar Dumnezeu, în înţelepciunea-I nebănuită nu a vrut astfel şi zile de încercări grele îl aşteptau pe sărmanul băiat.
Era 3 ianuarie. Ziua aproape trecuse şi, deşi nu avea poftă de mâncare, bătrânul nu s-a plâns de durere, rămânând calm şi vesel până spre seară. După cină, cum stăteau de vorbă lângă colţul căminului, după cum dorise, dintr-o dată

s-a făcut alb ca varul, tremura, s-a moleşit şi ar fi căzut dacă Jacques nu ar fi fugit să-l ajute. Băiatul speriat a ţipat tare şi cu o putere neobişnuită pentru vârsta lui, l-a cărat în pat şi l-a aşezat cu grijă. Capul şi picioarele îi erau reci. Sângele părea să se fi adunat în inimă. Jacques i-a frecat mâinile şi picioarele şi după un timp sângele a început să circule şi a devenit conştient din nou.
-Unde sunt? a întrebat deschizând ochii. în patul meu?
-Da, bunicule, a răspuns băiatul. Ai leşinat şi te-am adus aici.
-M-ai adus aici! A spus bătrânul uimit. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că pe măsură ce puterile mele slăbesc, ale tale cresc, copilul meu.
Jacques a turnat puţin lapte şi a insistat ca bunicul să-l bea, după care bătrânul s-a simţit întărit. Imediat după aceea a căzut într-un somn liniştit, iar băiatul a îngenunchiat lângă patul său şi i-a vegheat timp îndelungat somnul. Apoi, întinzându-se, un somn liniştit a închis pleoapele obosite ale bietului copil şi noaptea a trecut paşnică.
Următoarea zi şi următoarea noapte nu au adus nici o schimbare. Iar în noua dimineaţă, bunicul era neobişnuit de tăcut. După câteva ore în care s-a gândit profund, l-a chemat pe Jacques şi vorbind fără reţineri despre starea sănătăţii lui, l-a rugat să-i aştepte moartea cu calm şi resemnare creştină.
-Vino aici, copilul meu, a spus bătrânul, şi stai lângă mine. Nu-ţi mai pot ascunde că sfârşitul vieţii mele nu este departe şi că trupul meu plăpând se va întoarce în ţărână înainte de ceasul salvării. Puterile îmi slăbesc atât de repede încât nu mai pot spera. Cred şi nu mă îndoiesc că vei fi mai necăjit de despărţirea noastră decât de singurătatea ta. Dar eu mă bazez pe credinţa ta în Dumnezeu, pe tăria ta de caracter şi pe dragostea pentru tatăl tău, în braţele căruia Providenţa te va reda cu siguranţă. După moartea mea, copile, vei avea mai puţine greutăţi de înfruntat. Nu ţi-am fost decât o povară. Şi

când va veni vremea să părăseşti cabana, nu voi mai fi o piedică în calea ta. Dar nu te risca, aşteaptă cu răbdare. Câteva zile mai repede sau mai târziu nu sunt nici o diferenţă după o captivitate atât de lungă şi dacă nu aştepţi momentul potrivit, poţi risca totul. Gândeşte-te o clipă, fiule. Sănătatea ta nu a fost foarte afectată. Monotonia şi singurătatea probabil vor deveni apăsătoare. Ştiu că îţi va lipsi tovărăşia mea, dar gândeşte-te ce mulţi prizonieri sunt condamnaţi la luni sau chiar lungi ani de tăcere, care ştiu că suferă pe nedrept. Roagă-te să înduri cu răbdare, Jacques. Un singur gând mă frământă. Mă nelinişteşte efectul pe care îl va avea moartea mea asupra ta. Când vei privi trupul meu neînsufleţit cred că groaza şi frica, precum şi supărarea şi jalea îţi vor inunda sufletul. Trebuie să lupţi cu aceste sentimente şi să le învingi. Roagă-te cu sinceritate şi vor trece. Şi de ce să-ţi fie frică de rămăşiţele celor

dragi? Să ne gândim, Jacques. Te temi de mine când dorm? Ţi-a fost frică de mine alaltăieri când am leşinat? Atunci de ce să te nelinişteşti când voi muri? Ştii că bătrânul tău prieten nu ţi-ar face nici un rău! Când voi muri, Jacques, pune-mi trupul în pământ. In lăptăria în care nu intrăm deloc acum, sapă un mormânt suficient de adânc şi pune-1 acolo şi lasă-1 să se odihnească până la primăvară şi întoarce-te în vale. Tatăl tău va face un sicriu şi mă va pune în grădina plăcută din curtea bisericii din sat, unde se odihnesc tatăl şi bunicul meu în somnul lin al morţii.
După ce vei îndeplini aceste sarcini dureroase, fără-ndoială, te vei simţi foarte singur în micuţa cabană. Vei plânge mult, vei striga, dar nu-ţi voi auzi glasul. Dar Jacques, copilul meu, nu lăsa necazul să te copleşească. Ieşi din depresie, luptă împotriva ei. îndreaptă-ţi gândul spre Dumnezeu - Dumnezeul omniprezent. Pune-ţi încrederea şi credinţa în El. El va fi refugiul tău, apărătorul tău şi puterea ta. Domnul va fi păstorul tău. „Dacă priveşti spre tine, nu vei putea realiza nimic, dar dacă te încrezi în Domnul, puterea îţi

va fi dată din ceruri. Bea din cupa Domnului cu supunere." Promite-mi fiule că aşa vei face. Sărmanul băiat asculta acestea cu ochii în lacrimi, dar strângerea mâinii lui 1-a asigurat pe bunicul că se va strădui să-i urmeze instrucţiunile.
Au trecut câteva zile în care alternau frica şi speranţa, întunericul părea să-1 apese pe bătrân, deşi nu permitea să aprindă lampa în timpul zilei. Jacques a descoperit totuşi o modalitate de a economisi uleiul. A făcut lumină în timpul nopţii turnând puţin ulei în apă şi aşezând pe suprafaţa acesteia o bucată de plută, prin care a introdus un muc de lumânare. Această improvizaţie făcea lumină şi în acelaşi timp consuma foarte puţin ulei. L-a înveselit pe bunic şi 1-a mângâiat pe băiat.
Pe 9 ianuarie a venit peste el ceea ce-1 înspăimânta de mula vreme. Bunicul lui, dragul lui însoţitor în aceste încercări cu voia Domnului, a fost luat de la el.
Cum a suportat el această suferinţă, precum şi gândul singurătăţii cumplite ce apăsa asupra lui, se poate vedea cel mai bine din paragrafele extrase din jurnalul său.
„10 ianuarie - Doamne, este voia Ta. Sunt numai cu Tine, departe de restul lumii! Ieri s-a întâmplat... încă îmi este imposibil să scriu relatarea completă a morţii lui. Inima îmi sângerează de suferinţă şi hârtia este udă de lacrimi."
„12 ianuarie - Da este 12. Au trecut două zile de când am scris rândurile de mai sus. Mi-am mai venit în fire şi facă Dumnezeu, în mila Lui să nu mă pierd astfel din nou. Oh! Dacă n-aş şti că Dumnezeu este cu mine, în jurul meu şi deasupra mea, aş muri de durere."
„75 *ianuarie* - Pe data de 8, seara, eram plin de speranţă căci bunicul părea să se simtă mai bine decât de obicei, dar abia m-am culcat că l-am şi auzit oftând din greu. Am sărit şi fără întârziere m-am îmbrăcat şi am aprins lumina şi l-am întrebat dacă se simte rău.

-Simt că leşin, a răspuns, cum am păţit şi zilele trecute, sau poate că...
Şi aici s-a oprit.
-Vrei puţin lapte, bunicule, l-am întrebat.
-Nu, copilul meu, a răspuns. Ia „Urmează-L pe Christos" şi deschide la pasajul pe care l-am însemnat pentru acest ceas.
L-am ascultat şi m-am aruncat pe genunchi şi am citit cu o voce tremurândă: „Ale Tale, Doamne sunt toate lucrurile din ceruri şi de pe pământ. Ţie îţi dăruiesc tot ce-i mai bun în mine, deşi este foarte puţin şi imperfect, ca Tu să-1 poţi perfecţiona şi sfinţi. Fă-1 Tu recunoscător şi plăcut Ţie şi adu-mă pe mine, creatură leneşă şi nefolositoare la o statură binecuvântată."
întrerupându-mă, mi-a luat mâinile în ale sale şi s-a rugat: „O, Doamne, Dumnezeul meu,

iartă-mă că în acest moment îngrozitor nu mă gândesc numai la mine, ci şi la acest biet băiat. Mă chemi la Tine şi el va fi singur. Tremur când mă gândesc la jalea lui amară şi încercările lui. Mă tem să nu-şi piardă încrederea în Tine. O, Doamne, întăreşte-l şi mângâie-l Tu, ajută-l să accepte cu pace voia Ta şi să îndure orice ar veni peste el pentru gloria lui Isus Christos. Căci după iarnă vine vară, după noapte, se întoarce ziua şi după furtună - pace. O, Doamne, fă să ajungă la prietenii lui. Mă supun cu bucurie voii Tale şi nu mă îndoiesc că această încercare, deşi amară, va fi spre o glorie eternă mai bogată. Te implor, Doamne drag, pentru mântuirea sufletului lui. Fă-l copilul Tău, în numele lui Isus Christos. Amin"
Acestea au fost, din câte îmi amintesc, cuvintele sărmanului meu bunic. Vorbea încet, cu o voce stinsă. Din când în când repeta cuvinte din Biblie, în special cuvintele Mântuitorului nostru, cu o înflăcărare şi acceptare ce aproape îmi rupea inima. O întâmplare neînsemnată m-a mişcat.

Blanchette, trezită de lumina cu care nu era obişnuită, a început să behăiască tristă.
-Săraca Blanchette! a spus bătrânul. Trebuie să o mai mângâi încă o dată. Dezleag-o şi adu-o lângă patul meu.
Am făcut cum dorea şi Blanchette, încrezătoare şi blândă, şi-a pus picioarele din faţă pe marginea patului şi a cerşit ceva de mâncare. Gândindu-mă că îi va face plăcere bunicului, am pus nişte sare în mâna lui şi Blanchette a lins-o cu poftă.
-Să dai mult lapte, draga mea făptură credincioasă, a spus bătrânul, continuând să o mângâie.
Apoi şi-a întors capul şi am dus-o pe Blanchette la locul ei.
După aceea a mai vorbit puţin. Mi-a şoptit să rămân lângă el, ţinându-i mâna în mâna mea. I-am spus câteva cuvinte tandre şi păreau să-i placă, de aceea, m-am întins şi, cu toată împăcarea pe care am putut să o simt, i-am spus: „La revedere, bunicule! La revedere - până ne vom întâlni în ceruri. Nu voi uita sfaturile tale, ci mă voi strădui să le urmez. Cred în Dumnezeu Tatăl şi în Isus Christos, singurul Lui Fiu, Domnul nostru. Nu te îngrijora pentru mine, bunicule. Domnul îmi va fi ocrotitorul. Mă voi sprijini pe braţul Lui puternic!
Atunci bietul bunicul mi-a strâns mâna şi s-a forţat să răspundă, dar nu şi-a putut exprima bucuria decât printr-un suspin.
„îmi voi aminti toate sfaturile pe care mi le-ai dat, am continuat, şi nu voi neglija nimic din ce mă va ţine în viaţă sau mă va ajuta să scap de această captivitate. La revedere, dragul meu bunic! în rai o vei vedea pe scumpa mea mamă, poate şi pe tata. Spune-le amândurora că într-o zi ne vom întâlni cu toţii acolo. La revedere! La revedere!"
Ţinându-l de mână, am simţit un fior, un fior blând. Era ultimul. Mâna lui dragă şi rece a căzut din mâna mea.
„Domnul... cu tine..., copilul meu" a şoptit şi a murit fără durere, fără luptă, fără vreun geamăt.

Nu acestea au fost cele mai grele clipe. Când mi-am revenit din stupoarea pe care a produs-o moartea lui şi m-am găsit în trista mea locuinţă singur cu trupul neînsufleţit, am tremurat fără să vreau căci venise noaptea cu umbrele ei misterioase.
Dimineaţa mi-am recăpătat calmul cât să întorc ceasul şi să o mulg pe Blanchette. Frigul mi-a amintit că trebuie să fac focul şi apoi m-am cufundat în gânduri negre şi sumbre, ce au durat până seara, când s-a pornit o furtună, iar vuietul şi şuieratul loviturilor ei furioase m-a scos din amorţeală.
Stăteam în colţul căminului la lumina palidă a nopţii, cu spatele la pat. Simţeam cum treptat mă cuprindea groaza. Nu-mi mai puteam aduna gândurile. Mă trecea fior după fior şi probabil că mi-aş fi pierdut minţile cu zbuciumul şi tulburarea gândurilor dacă Dumnezeu nu mi-ar fi

amintit cuvintele bunicului. M-am ridicat şi m-am apropiat de pat. I-am privit trupul, am pus mâna pe el - a fost un moment dureros, am repetat această privire şi atingere şi am simţit cum groaza se stingea treptat.
De atunci mă întorceam din când în când la rămăşiţele bătrânului meu drag şi am îndeplinit liniştit şi calm micile îndatoriri ce se cuveneau în asemenea momente. Avea o expresie atât de dulce şi paşnică încât am izbucnit din nou în lacrimi.
„Nu", am suspinat, rămăşiţele pământeşti ale preaiubitului meu bunic nu mă vor mai înspăimânta.
Cu toate acestea, frica a revenit într-o anumită măsură când mă pregăteam să mă culc. Până la urmă m-am întins lângă Blanchette cuibărindu-mă lângă ea. Căldura şi respiraţia ei regulată m-au liniştit încetul cu încetul şi am dormit adânc. M-am trezit înainte de răsărit. Lumina se stinsese şi inima îmi bătea din nou cu groază. Ce prost am fost! Ce fel de siguranţă îmi dădea această flacără slabă? Mă putea ea proteja şi apăra de rău? O singură suflare o putea stinge. De ce mi-am lăsat calmul şi autocontrolul în seama ei? M-am rugat lui

Dumnezeu să-mi dea pacea pe care a promis-o celor care o cer în duh şi adevăr. Zbuciumul meu s-a domolit şi am adormit în pace.
Dimineaţa, după ce am muls capra şi am terminat treburile obişnuite, m-am apropiat încet de trup şi chiar am ţinut dragul şi venerabilul cap pentru câteva minute. Frica a dispărut, dar jalea a crescut. Schimbarea aceasta era totuşi mai normală şi rezonabilă.
Gândurile mi se îndreptau spre înmormântare şi încercam să-mi amintesc ce mi-a spus bunicul despre aceasta. Tot restul zilei l-am petrecut într-o meditaţie amară. Şi încă o noapte m-am întins lângă Blanchette şi am dormit nemişcat.
în următoarea dimineaţă am încercat să scriu în jurnal dar am fost nevoit să amân până astăzi., când sufletul îmi este mai paşnic şi mai liniştit. Agitaţia şi frica s-au stins treptat până nu am mai simţit decât durere şi jale.
„Câte lacrimi am vărsat peste trupul tău, dragul meu tovarăş! Nu mă pot gândi la înmormântarea ta. Dar cuvintele Sfintei Scripturi m-au dojenit şi m-au alinat. „Nebun ce eşti! Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi."
Luându-mi uneltele, am deschis uşa lăptăriei. „Multe sarcini ai îndeplinit!", mi-am zis. „Mai întâi asistent, apoi doctor şi acum gropar."
Primele lovituri mi-au provocat aşa o durere că am fost nevoit să mă opresc. Nu că braţele nu voiau să se supună, ci sufletul era stins şi necăjit. M-a cuprins o durere profundă. La fiecare lovitură încăperea răsuna căci lăptăria era boltită ca o pivniţă. Am fost silit să mă obişnuiesc cu acest zgomot şi toată ziua s-a scurs cu un lucru care, în alte împrejurări abia dacă mi-ar fi luat două ore. într-adevăr pământul era atât de uşor şi nisipos încât îl puteam scoate cu lopata. Am făcut groapa foarte adâncă căci mă gândeam că dacă părăsesc cabana, fie ca să fiu salvat de captivitatea ei, fie ca să mor, în orice caz trebuia atât cât îmi stătea în putinţă, să-i feresc

rămăşiţele de fiarele sălbatice. Am continuat să sap până când groapa era atât de adâncă că ajungea până la capul meu.
Ceasul a bătut ora zece. Noaptea a venit aducând gânduri negre şi sumbre. Nu am avut curajul să continui înmormântarea, deşi ştiam că nu pot să mai amân. Şi ghemuindu-mă lângă Blanchette, am amânat îndatorirea apăsătoare până dimineaţă.
îmbărbătându-mă pentru lucrul dureros ce mă aştepta, am luat puţină pâine şi lapte în locul

dejunului obişnuit. Totul fusese pregătit cu o zi înainte. Am pus trupul sărmanului meu bunic pe o scândură şi l-am legat cu grijă, am mai aruncat o privire îndurerată asupra trupului. Capul i se înclinase într-o parte şi mâinile îi erau împreunate în pace pe piept. Aproape că mi s-a frânt inima de jale şi am plâns cele mai amare lacrimi.
„Bunicule, am strigat. M-ai lăsat singur! Nu mă mai auzi când vorbesc. Niciodată! Buzele tale albe au fost pecetluite pentru totdeauna!"
A trebuit să mai aştept ca să pot continua. Dar trebuia să fac acest lucru. De ce să mai amân? Curând am dus trupul lângă mormânt. încet şi cât am putut de respectuos, l-am coborât. Aşezându-mă alături am dat frâu liber durerii. Mi-a luat mult până să mă pot hotărî să arunc prima lopată de pământ în groapă. Până la urmă, am căutat putere în rugăciune, am implorat din toată inima mângâierea Tatălui din ceruri şi, supunându-mă pe deplin voii Sale, m-am ridicat şi am aşezat o învelitoare mare de in pe chipul lui drag. Curând, sarcina dureroasă a fost împlinită. Am petrecut restul zilei sculptând cu cuţitul o inscripţie scurtă pe o tăbliţă:
„Aici se odihnesc rămăşiţele lui Pierre Louis Lopraz care a murit pe 8-9 ianuarie, în braţele nepotului său, Jacques Lopraz, care 1-a înmormântat cu mâinile sale."

Am prins cu un cui tăbliţa de un băţ şi l-am înfipt în movilă, după care am închis uşa şi m-am întors în bucătărie, unde nu mai aveam pe nimeni decât pe biata Blanchette.
Deşi mă simţeam mai uşurat acum că trupul nu mai era pe pat, simţeam că nu mi-am înfrânt slăbiciunile pe deplin. M-am hotărât să merg zilnic în lăptărie, totdeauna fără lumină şi să mă rog dimineaţa sau seara lângă mormânt. Am făcut aşa timp de două zile şi liniştea se întorcea treptat. Dar nu pot alunga gândul că acum sunt singur, foarte singur. Gândul acesta mă bântuie cât e ziua de lungă."
în acest mod şi-a descris sărmanul băiat suferinţele şi singurătatea cumplită. Acum era cufundat într-o deznădejde adâncă. A stat zile întregi lângă vatră, uitându-se în gol şi abia dacă era conştient de vreun gând anume.
Doar două evenimente sunt notate în jurnalul său care l-au scos pentru o vreme din starea de disperare.
Primul a avut loc imediat după îngroparea bunicului, într-o seară, când voia să stingă lampa şi focul din vatră, un zgomot uşor din încăpere i-a atras atenţia. întorcându-se să vadă ce anume 1-a produs, a văzut o bucată de calcar, acoperită cu cenuşă ce căzuse. încă strălucea. Puţin speriat, s-a uitat prin coş, dar frica lui era fără motiv. Uitându-se, o stea strălucitoare a trecut încet în dreptul ţevii de fier. Nu a durat decât o clipă totuşi a lăsat o rază de speranţă şi mângâiere în inima îndoită a flăcăului. Parcă era un mesager din ceruri trimis să înveselească şi să lumineze mormântul lui întunecat - ceea ce arăta că nu a fost uitat de Dumnezeu. Plecându-se pe genunchi, I-a mulţumit cu lacrimi de recunoştinţă pentru această rază a iubirii sale veşnice.
Dar în curând disperarea s-a întors. Monotonia ca de moarte părea să fie mai mult decât putea suporta şi probabil că o melancolie fără leac s-ar fi abătut asupra lui dacă o nouă sursă de nelinişte nu l-ar fi scos din amărăciune.
Jacques a observat că de câteva zile vremea se mai îmblânzise. Avea nevoie de mult mai puţin foc decât de

obicei şi fumul nu mai ieşea atât de uşor prin ţeava. Spre ora două după amiază, pe când stătea lângă foc, a auzit dintr-o dată un zgomot huruind în gol răsunând ca bubuitul unui tunet îndepărtat. S-a apropiat din ce în ce mai mult, crescând cu o putere înspăimântătoare. Imediat, cabana s-a zguduit din temelii. Jacques a sărit în picioare de spaimă.
Tot felul de unelte şi scule căzeau la întâmplare în jurul lui. Un praf gros şi înecăcios a

umplut aerul şi după încordarea şi scârţâitul grinzilor, băiatul şi-a dat seama că micuţa cabană trecuse printr-un şoc puternic.
La început se temea că pereţii vor fi dărâmaţi, dar s-a convins în curând că cel puţin bucătăria va rezista. Ca să se asigure că totul era în ordine, a aprins lampa şi a început să facă cercetări. Când a intrat în grajd, privirea lui a dat de un dezastru. O grămadă de ruine acopereau pământul. Acoperişul era distrus şi calcar, şindrile şi bucăţi de grindă erau împrăştiate peste tot. O masă enormă a căzut peste cabană. Băiatul nu ştia dacă o piatră s-a desprins din munte sau s-a produs o avalanşă în înălţimi. I-a mulţumit lui Dumnezeu şi a prins curaj. Supravieţuirea lui miraculoasă 1-a convins că ochiul Tatălui ceresc încă veghea asupra lui. Dar o nouă nenorocire îl ameninţa. Capra, aşa cum se temea bunicul, a început să dea lapte mai puţin. Jacques a observat acest lucru pe la jumătatea lunii ianuarie şi pe 25 nu mai era nici o îndoială. Şi-a amintit cuvintele bunicului, care, într-o zi, când discutau despre probabilitatea acestui fapt, a spus: „Ce vom face Jacques dacă Blanchette nu va mai da lapte? Mă tem că va fi absolut necesar să tăiem săraca făptură pentru hrană.
Dar sărmanul nu se putea gândi să omoare tovarăşa credincioasă a singurătăţii sale. S-a hotărât să amâne aceasta cât mai mult posibil. Şi Blanchette încă mai dădea nişte lapte şi asigura strictul necesar. Mai precis, nu mai putea face brânză, dar încă mai avea brânză şi poate cantitatea de lapte va mai creşte. După o cercetare amănunţită a proviziilor sale,

a calculat că să-i ajungă cam pentru cincisprezece sau şaisprezece zile.
Jacques a hotărât să-i dea lui Blanchette o cantitate dublă de sare. Şi cantitatea de lapte a crescut timp de două -trei zile, dar apoi a scăzut din nou până când era aproape inutil să o mai mulgă.
Pe 8 februarie a încercat pentru ultima dată să mulgă capra, dar a fost nevoit să renunţe la această îndeletnicire zadarnică. S-a aşezat jos, lângă biata creatură, şi-a aruncat braţele în jurul ei şi a început să plângă cu amar. Sosise ceasul. Trebuia să o omoare pe cea care-1 hrănise credincioasă, singura fiinţă ce-i îndulcea singurătatea. Cum putea el să-i pună cuţitul în beregată după tot binele pe care i-1 făcuse! Nu se putea decide asupra faptului dureros dar necesar. încă amâna execuţia ei. Mai avea puţină hrană şi o va economisi cât mai strict.
Pe 12 februarie a observat în jurnalul său: „îmi este imposibil ca în mijlocul durerii şi suferinţei mele să mai scriu cu regularitate. Proviziile aproape că mi s-au terminat. Blanchette se îngraşă pe zi ce trece şi totuşi... nu mă pot angaja la o faptă atât de oribilă.
13 februarie - Am cercetat cabana din nou,. Chiar am săpat prin câteva locuri sperând să găsesc vreo provizie ascunsă. în zadar. Strădania n-a făcut decât să-mi intensifice foamea. Ce se va întâmpla cu noi? O, Doamne, ajută-ne!
17 februarie - De ieri frigul s-a înteţit atât de tare încât trebuie să ţin focul aprins încontinuu. Vremea e potrivită pentru a conserva carnea bietei Blanchette. Ar îngheţa puternic şi ar fi mai uşor de păstrat. Dar vremea se poate schimba. Dacă se întâmplă aşa nu aş avea sare suficientă pentru aceasta.
18 februarie - Gerul se înăspreşte. îmi aminteşte de atacul lupilor. Nimic nu-i mai împiedică acum să cutreiere prin munţi. Dumnezeu să mă păzească de ei. Să fii sfâşiat în

bucăţi - ce soartă îngrozitoare. Mai degrabă aş fi strivit de o avalanşă. O astfel de moarte ar fi dulce faţă de cealaltă.
20 februarie - M-am hotărât cum să fac. Voi părăsi cabana mâine şi dacă mi se va întâmpla vreo nenorocire, voi scrie în jurnal ce m-a adus într-o asemenea situaţie. Ieri, behăitul lui Blanchette m-a trezit dintr-un vis înfiorător. Stăteam cu mâinile pline de sânge şi o tăiam în bucăţi, iar bietul animal behăia de durere, privindu-mă cu jale. Când m-am trezit, obrajii îmi

erau uzi de lacrimi. Cu bucurie, am văzut că Blanchette trăia încă. Am alergat la ea şi am mângâiat-o tandru, dar bucuria mea nu a durat mult. Ce câştig dacă amân? în două zile mâncarea mea se va sfârşi. Trebuie să iau o hotărâre. Mi-am luat cuţitul m-am apropiat pentru a-i da lovitura mortală, dar nu am putut. Mă simţeam ca şi cum făceam o crimă. Cuţitul mi-a căzut din mână şi, aruncându-mi mâinile în jurul ei am îmbrăţişat-o iar şi iar.
Gerul era aspru şi după ce am aprins focul, în timp ce mă încălzeam, dintr-o dată mi-a venit o idee. „Dacă lupii pot umbla prin zăpadă, eu de ce n-aş putea?"
Această idee m-a umplut de bucurie. Dar curând după aceea, m-am umplut de frică. Pentru a nu o sacrifica pe Blanchette, era cât pe ce să mă expun în faţa lupilor lihniţi.
Dacă ucid capra, de unde ştiu eu dacă îmi va ajunge carnea ei până în ziua eliberării? Uneori Jura este acoperită de zăpadă chiar şi după venirea verii şi o ocazie ca aceasta s-ar putea să nu se mai ivească. Pe deasupra, un atac al lupilor este îndoielnic şi putem coborî de pe munte foarte repede pe o sanie. O sanie! Acest cuvânt a schimbat lucrurile.
Am sărit imediat şi am început pregătirile pentru plecare. Am luat cel mai bun lemn pe care l-am putut găsi. în scurt timp am construit o sanie rezistentă şi suficient de mare ca să încap eu şi Blanchette. Ştiam cum să o conduc. îi voi lega picioarele lui Blanchette, o voi fixa în spatele meu şi mă voi porni. Cu ajutorul lui Dumnezeu, sper să ajung în câmpie.

71

Cupa amară

Acum eram foarte entuziasmat. Eram însufleţit de tot felul de simţăminte. Nu puteam privi fără emoţie micuţa cabană unde am suferit atât şi unde se odihneau rămăşiţele dragului meu bunic. Mă gândesc cu groază la distanţa dintre aceste înălţimi şi vale. Dar nu voi da înapoi de la hotărârea mea. Dacă Tu, Dumnezeul meu vei fi scutul meu, nu mă voi teme de nimic.
S-a trezit devreme în dimineaţa de 21 februarie. Gerul părea mai aspru ca oricând, dar aceasta i-a priit întreprinderii sale. Nici o clipă nu trebuie pierdută. Mai întâi trebuie să sape o cărare în zăpadă, dar nu putea arunca zăpada înapoi în cabană. Acesta nu-i uşura munca deloc. S-a pus pe treabă şi s-a străduit cu atâta zel încât, până la urmă, simţindu-se obosit, a fost nevoit să se odihnească. A intrat în cabană şi a făcut focul.
Dar abia s-a ridicat fumul din cămin că a şi auzit nişte zgomote de afară. Primul lui gând a fost că lupii s-au întors şi că de data asta sigur îi vor sfâşia în bucăţi. Teama nu a durat mult. In loc de urlete de lupi a auzit clar voci de oameni. Da, a auzit chiar cum a fost strigat pe nume. A răspuns cu un strigăt de nemăsurată veselie, apoi s-a ridicat inundat de bucurie şi şi-a croit drum cu forţe supraomeneşti spre salvatorii lui. Acum distingea tot mai clar tonurile şi acum -ce extaz! A auzit vocea tatălui. După clipe lungi, au făcut o deschizătură prin zăpadă. Tatăl lui a fost primul care a intrat înăuntru. Un strigăt de bucurie şi băiatul era cuprins în braţele sale.
- Şi bunicul? a strigat el.
Jacques era prea copleşit ca să răspundă. L-a dus pe tatăl lui în lăptărie şi, aruncându-se pe mormânt, a plâns în hohote. Sărmanul băiat a încercat să-i descrie suferinţele lor şi moartea bunicului, dar era prea emoţionat. încercarea era peste puterile lui.
-Nu acum, copilul meu, nu acum, i-a spus tatăl adânc mişcat. Trebuie să pornim îndată şi să ne întoarcem.

72

Cupa amară

în timp ce salvatorii săi se odihneau, doi unchi de-ai lui Jacques şi Pierre, slujitorul, l-au îmbrăţişat cu toţii pe băiat cu multă afecţiune. Pregătirile pentru plecare au fost făcute imediat. Bărbaţii au adus cu ei două perechi de cizme în plus. A fost nevoie doar de una. Pierre avea grijă de sanie şi Blanchette a fost pusă bine în ea. Lupii puteau să vină acum dacă voiau, căci erau bine înarmaţi. Tatăl,punându-şi puşca pe umăr şi luându-şi fiul de mână, a

spus:
-Nu avem timp, băiatul meu să dezgropăm rămăşiţele dragului meu tată. La primăvară ne vom întoarce. Atunci vor fi puse în grădina bisericii din sat. Dar să îngenunchem lângă mormântul lui înainte de a pleca.
Toţi au intrat în lăptărie şi au îngenunchiat în jurul movilei modeste. După ce s-au rugat, Franşois a şoptit înlăcrimat:
La revedere, tată. îţi voi îndeplini dorinţa de a-1 duce pe acest copil acasă cât mai repede. La revedere, tată. Dacă te-aş mai fi văzut în viaţă, măcar încă o dată!
Toţi ochii erau plini de lacrimi când au închis cu grijă uşa micuţei cabane. Coborârea a fost rapidă, dar anevoioasă. Jacques, obişnuit cu întunericul era ameţit de lumina soarelui şi de luciul zăpezii.
Gerul era aspru, dar băiatul îl suporta fără să se plângă căci el şi sărmana Blanchette, care tremura pe sanie, le datorau salvarea.
Au ajuns la poalele muntelui fără alte accidente decât câte o înzăpezire ocazională şi au găsit o cărare pe care au pregătit-o sătenii cu o trudă incredibilă.
V-am fi salvat în decembrie, fiule, a spus tatăl, dacă ar fi fost suficient de frig, dar zăpada era prea moale ca să încercăm. Vecinii noştri nu au fost lipsiţi de zel sau compasiune. Dar oamenii nu-şi amintesc să fi nins vreodată atât de mult. De patru ori am deschis drumul, dar de patru ori a fost acoperit înapoi.

-Chiar din prima zi? a întrebat băiatul.
-Nu din prima zi, a spus tatăl, dar un accident nefericit ne-a făcut să întârziem. Şi tatăl i-a povestit detaliile urcuşului pe munte.
Era aproape să-şi piardă viaţa la căderea unei mase de zăpadă. L-au găsit inconştient pe marginea unei prăpăstii. La câţiva paşi au găsit bastonul bătrânului şi au tras concluzia că a murit în furtună. Trei zile a fost în pericol şi când, în cele din urmă şi-a venit în fire, zăpada ajunsese la o înălţime atât de mare că nici nu se mai puteau gândi la eliberarea captivilor din cabană.
Jacques a fost primit cu mult entuziasm de săteni şi băiatul roşea amintindu-şi de câte ori s-a îndoit, în singurătatea lui, de compasiunea lor.
Toţi voiau să-1 vadă pe flăcău şi pe credincioasa Blanchette. I-au copleşit cu mângâieri. Blanchette a fost hrănită cu cea mai gustoasă mâncare şi mângâiată şi răsfăţată fără măsură. Cu siguranţă era cea mai fericită capră din tot satul.
-Bunul Dumnezeu mi-a salvat viaţa. A lui să fie cinstea şi lauda şi gloria, a scris Jacques în jurnalul lui a doua zi după ce a fost salvat. A fost voia Lui sfântă ca bunicul să nu-şi mai vadă familia, dar acest sfetnic credincios m-a învăţat să spun în singurătatea din cabană: „Facă-se voia Ta" şi nu voi murmura. Dumnezeu nu se va mânia dacă-1 jelesc. Nu a plâns Isus la mormântul prietenului său?
Şi acum, Doamne, ajută-mă să nu uit niciodată sfaturile dragului şi preaiubitului meu bunic, ci să-i urmez exemplul, să umblu ferm şi neclintit în credinţa lui sfântă, să fiu vrednic de binecuvântarea lui Dumnezeu şi să trăiesc ca şi bunicul care a făcut toate lucrurile fără murmur şi cârtire. A Regelui şi a împărăţiei Lui să fie toată gloria şi onoarea în veci. Amin!

Cuprind

3. JWunţtt fura.....5
33. factjues.....10
333. $rtma *zi* în cabana.....20
3"ţ7. â>ut> zapabă.....24

V. "Ftaţa tapttbtlor.....33
m Huptt.....42
VM. Cupa amara.....52

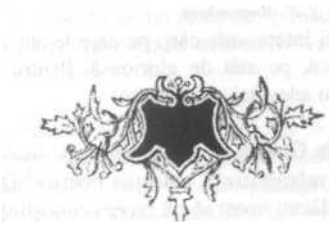

Alte recomandări din

Colecţia Cărţilor l&are

Coşul cu flori /

Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elisabeth Elliott şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.

Titus - un camarad al crucii - *3-JL ,'/u,y±Uy*

In 1894, editura D.C. Cook Publishing din Chicago a oferit un premiu de 1000$ pentru cel mai bun manuscris care să descrie viaţa Mântuitorului. Din 377 de manuscrise a fost aleasă această carte. Cererile au fost atât de mari încât în primele şase săptămâni s-au vândut 200.000 de volume. Citiţi-o şi vă veţi îndrăgosti de Cel al cărui Nume umple istoria cu bogăţie şi glorie, cu lumină şi adevăr, cu frumuseţe şi înţelepciune, cu graţie şi iubire.

O privire în spatele cortinei - *0. &.*

în tainele multor vieţi durerea şi frica se ascund sub măştile sclipitoare ale ipocriziei. Când veţi citi-o, sau mai bine zis, când veţi plânge citind-o, vă va fi uşor să înţelegeţi de ce în secolul al XVIII-lea această carte s-a tipărit în 2.500.000 de volume. Şi veţi mai înţelege de ce este atâta bucurie în prezenţa îngerilor când un singur păcătos se pocăieşte.

Aprinzătorul de felinare -,//«««■.¥. *'Sutnmin**

O adevărată capodoperă, este povestea unei fetiţe sărmane şi a Dumnezeului Atotputernic, care ne cunoaşte şi este în stare să schimbe haosul în frumuseţe. Scrisă cu aproape 200 de ani în urmă când felinarele cu ulei luminau străzile oraşelor din America, această povestire plină de mister vă va inspira şi provoca la o trăire de integritate şi excelenţă.

Stâlpul de foc -*g.se. gngwJuw*

Una din cele mai interesante cărţi pe care le-am citit vreodată. O istorie antică, pe cât de dramatică, pe atât de glorioasă. Pentru cei care iubiţi istoria, această capodoperă va fi cu adevărat o desfătare!

Ioel - băiatul din Galilea -*^nnic 9<UUw^goAnOon*

Cu adevărat, un mărgăritar al colecţiei noastre! Dacă aţi citit *Titus - un camarad al crucii* şi v-a plăcut, vrem să vă facem cunoştinţă cu Ioel. Povestea lui vă va mişca inimile şi vă veţi aminti de ea peste ani.

Jessica

Volumul I - **Prima rugăciune**

Este povestea unei fetiţe desculţe şi sărmane, o poveste pe care veţi vrea să o citiţi iarăşi şi iarăşi copiilor, oferindu-le o perspectivă nouă în ce priveşte mila şi compasiunea.

Volumul II - **întoarcerea** maniei

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Să vă **lustruiesc pantofii, domnule?** - .

în această povestire captivantă veţi face cunoştinţă cu Robert Rightheart. Lustruind pantofii clienţilor în oraş, din micile lui economii îşi îngrijeşte tatăl bolnav şi doi fraţi mai mici, până când un mic act de onestitate îi schimbă viaţa pentru totdeauna. Un exemplu de neuitat pentru copii şi tineri.

Porumbelul alb - *fi*

încă o dramă clasică din partea autorului operei **Coşul cu flori.** De data aceasta, înconjuraţi atât de nobili şi contese cât şi de hoţi şi tâlhari, veţi ajunge până la marginea prăpăstiei de groază, dar veţi urca şi pe culmile nobleţei şi ale prieteniei sincere.

Paşi spre cer - *s*

Recomandată de către Elisabeth Elliot, Kay Arthur şi Joni Eareckson Tada, această carte este pentru femeile care doresc o viaţă intimă cu Christos. Scrisă în 1850, vă va umple inimile cu gingăşie, nobleţe şi credincioşie, în acelaşi timp oferindu-vă răspunsuri clare la multele întrebări pe care le-aţi putea avea.

Mary Jones şi Biblia ei -

încă o poveste adevărată a unei fetiţe care a dorit mai mult decât orice în viaţă să aibă Biblia ei. Prin muncă grea, perseverenţă, rugăciune şi credinţă, Mary face tot ce-i stă în putinţă, chiar porneşte pe jos într-o călătorie de 60 de mile să-şi împlinească visul. Un exemplu de urmat care demonstrează că munca şi credincioşia sunt încununate cu o mare răsplată.

Tufişul de spini - .

Plecând de la o întâmplare adevărată, este povestea unui băieţel care ar fi făcut orice să afle ce este dincolo de un desiş de spini. Atras în cursă de propria-i curiozitate, avea să afle că anumite limite sunt necesare şi fac parte din planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Moştenirea- /
O altă lucrare clasică frumoasă şi interesantă. Căutarea mai întâi a împărăţiei lui Dumnezeu va fi o temă pe care părinţii şi copiii o vor vedea prin ochii unui nepoţel credincios şi ai bunicului său orb.
Christi - *0. 0. Walk*** Volumul **I - Flaşneta**
O poveste îndrăgită de toţi copiii. împreună cu bătrânul său prieten, Christi este în căutarea drumului ce duce spre cer.
Volumul II - în **slujba Regelui**
în al doilea volum, îl găsim pe Christi păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. în acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.
Rubinul pierdut -
îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.
Ocrotiţi de mâna Lui - .<■/««,«;,«
Inspirată dintr-o întâmplare adevărată din timpul lui John Wesley, un frate şi o soră care fuseseră furaţi din pruncie încearcă să-şi afle identitatea şi credinţa într-un Dumnezeu care uneori îngăduie ca şi cei neprihăniţi să sufere.
Fata din castel -
Dragostea fierbinte a unei fiice pentru tatăl ei întemniţat, îi va ajuta pe copiii de toate vârstele să înţeleagă că deşi unele circumstanţe sunt nefavorabile nouă, Dumnezeu le poate întoarce spre binele nostru.
Copilul furat -
De data aceasta Von Schmid surprinde frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuţi învăţate din această povestire.
Cei trei ţesători - ,
Atât taţii cât şi fiicele lor vor călători înapoi la Camelot şi vor învăţa lecţii de neuitat despre virtuţi şi vicii.
Binecuvântarea cerşetorului - *Ma*k .Ka,ni¥*
O povestire adevărată din anii 1800, despre o fetiţă care şi-a sacrificat economiile în favoarea unui cerşetor flămând. Ilustraţiile pline de colorit vor cuceri inimile copiilor în timp ce ei vor învăţa că sacrificiul este piatra de căpătâi pentru multe binecuvântări neaşteptate. Cel puţin ei nu vor uita această întâmplare niciodată.
Ştefan - un soldat al crucii - *yy*
încă o perlă a colecţiei. O fată oarbă cu glas de privighetoare împreună cu fratele ei se găsesc ţinta vânzătorilor de sclavi în deşertul Egiptului. La urechile lor ajung zvonuri despre anumite vindecări la Ierusalim. Fug în speranţa unei minuni şi ajung acolo în mijlocul celui mai măreţ eveniment al istoriei. Dar va fi
oare prea târziu pentru fata oarbă? Poate dragostea fratelui ei să învingă ticăloşia tâlharilor? Cititorii vor fi răpiţi din nou de intensitatea dramei care se desfăşoară la piciorul crucii.
Mieluşelul -
Această povestire îi va învăţa pe copii că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. împreună cu părinţii, vor fi captivaţi de desfăşurarea evenimentelor şi vor vedea că Domnul este Dumnezeul imposibilului.
Spinul din Arimatea -
Când am citit-o prima oară, mi-am dat seama că am găsit o comoară. La doi ani după moartea Domnului Isus Christos, împăratul Tiberius, suferind de o boală incurabilă şi aflând despre Vindecătorul din Iudeea, îl trimite pe tribunul Quintus să-L caute şi să-L aducă la Roma. Cititorii familiarizaţi cu aşa-numitele cărţi apocrife ale Noului Testament vor recunoaşte istoria Veronicăi şi a voalului minunat aşa cum este descrisă în cartea *Acta Pilati.* Tensiunile se amplifică şi nu oferă nici un răgaz până când se ajunge la punctele culminante ale dramei. Este o capodoperă a colecţiei.
Băieţi de caracter care au schimbat lumea -*M.*
într-o lume care nu întotdeauna mai ştie să aprecieze şi să aplaude adevăratele valori, eroismul şi perseverenţa, veţi citi aici despre copii care au înţeles că suferinţa este un pas aproape necesar succesului. Hans Anderson, Samuel Morse, Robert Fulton, Isaac Pitman şi Joseph Haydn sunt doar câţiva din exemplele care vor da oricărui copil speranţă, curaj şi motivaţia de a deveni tot ceea ce ar fi în planul lui Dumnezeu pentru ei.
Băieţi de caracter care au devenit oameni de onoare -,«*
Citind aceste istorioare, atât cei mici cât şi cei mari vor găsi modele de inspiraţie în băieţii care au trecut biruitori prin felurite nenorociri şi circumstanţe vitrege ale vieţii, dar care au devenit oameni de onoare.
Băieţi de caracter care au devenit oameni cu renume -,
Şi astăzi se simte nevoia ca copiii să fie ascultători, credincioşi şi sinceri. Din nefericire, mulţi dintre ei nu dau dovadă de aceste calităţi. Nesiguranţa şi răzvrătirea s-au înrădăcinat adânc în societatea noastră. Această carte va oferi băieţilor şi tinerilor speranţă chiar şi în cele mai ostile circumstanţe. Citiţi-o şi veţi afla cum unii din oamenii cei mai de seamă ai istoriei au schimbat necazurile şi nenorocirile într-o pistă de lansare pentru o viaţă împlinită.
Ţine-te de plută - *'8<*»#e. <8l<uUtonv*
Călătoriţi cu un băiat sărman care este onorat pentru hărnicia şi onestitatea lui. Când totul îi mergea bine, nenorocirea, în care de fapt era deghizată providenţa lui Dumnezeu, i-a inundat viaţa şi a devenit ţinta batjocorii altora, provocaţi de gelozie. Copiii şi tinerii vor învăţa că în dragoste nu este frică şi că iertarea şi adevărul pot să vindece orice rană.
Năsturelul lui Teddy - ,
O poveste care vă va încălzi inimile, vă va face să râdeţi, şi mai mult decât orice, îi va ajuta pe copii să înţeleagă bătălia spirituală care se dă în sufletul lor. Ei vor dori să se alieze lui Teddy, care demonstrează că şi copiii pot să se înscrie în armata lui Dumnezeu şi să înalţe drapelul dragostei şi al victoriei.

Sclavul - eSt4j«A** *VonSPcJunU*
Este istoria lui Anselmo, un băiat de şaisprezece ani, care a fost luat prizonier şi apoi vândut ca sclav într-o ţară străină. Această povestire va nărui barierele culturale şi va dezvălui trăsăturile de netăgăduit ale unui creştin adevărat.
Cuibul de păsări - *<^fiwUcfi^yonffyurud'*
Tăria de caracter este dovedită de perseverenţa cu care cineva se ţine de adevăr, indiferent de circumstanţe sau consecinţe. Eroul din această povestire ne va demonstra că acţiunile aparent nesemnificative, sunt, de fapt, observate de Dumnezeu.
Fiii risipitori - *^4m^-SB^ 9tmn»*
în timp ce tratează subiectele cele mai profunde ale inimii, nevoia de iertare şi împăcare, această carte vă va face să zâmbiţi de la începutul până la sfârşitul lecturii. într-o lume cu relaţii destrămate, micuţa noastră eroină Milly ne va ajuta să dărâmăm zidurile de îndărătnicie şi mândrie şi să găsim drumul de întoarcere de pe cărările rătăcitoare ale durerii din trecut. Fie ca adevărurile revelate în această povestire să-şi găsească loc în multe inimi care încă pribegesc departe de casă.
Tom Gillies - *JL*. &»^» <-5«WwW*
Tom Gillies şi Dick Potter se întâlnesc în secret la peştera lor favorită pentru a plănui obrăzniciile care le-au dat o reputaţie atât de proastă. Oamenii din oraş se plâng spunând că pe insula lor nu este loc pentru golani ca ei. Tom este trimis la muncă, unde învaţă că obiceiurile sale rele îl încătuşaseră şi păcatele sale îl făcuseră prizonier. Acolo îl descoperă pe Cel care îl eliberează pentru a trăi o viaţă demnă printre oamenii de pe insula Norton.
Luptătorul din Filipi - ^»I»»£JWI(M^
Este povestea celor două extreme ale Romei - sărăcia lucie în mijlocul extravaganţei ce era la culme; viaţa groaznică din întunericul şi lanţurile temniţei în contrast cu splendorile şi distracţiile vieţii luxoase de la curtea împăratului. Desfăşurarea dramatică a evenimentelor vă va captiva inimile în timp ce veţi experimenta adevăratul test al loialităţii şi triumful credinţei.
Greşeala lui Tom Watkins - *timnuvf&Ui**
In zilele noastre ale eticii de situaţie, această carte oferă oportunitatea excelentă de a cimenta în mintea copiilor faptul că numai prin ascultare de adevăr se ajunge la dobândirea unui caracter nobil şi demn. Evenimentele şi lecţiile acestei povestiri vor avea un efect semnificativ şi chiar etern asupra multor cititori tineri.
Care este numele ei? - *&lev. O)*.*
Chiar de la începutul lecturii, cititorul va experimenta felul în care Dumnezeu, în îndurarea şi dragostea Lui, îşi împlineşte promisiunea de a fi tatăl orfanilor. Pe paginile acestei cărţi veţi descoperi cum El veghează asupra unei fetiţe orfane, a cărei identitate este descoperită abia la sfârşitul povestirii. Urmăriţi-o pe micuţa Mary şi bucuraţi-vă de nevinovăţia şi puritatea ei.
Micuţa, fetiţa din Israel - *âBMJ&*vey*
Generali şi împăraţi, diplomaţi şi slujbaşi de rang înalt, profetul lui Dumnezeu şi slujitorul lui, s-au găsit dintr-o dată, şi fără voie, implicaţi într-o lucrare stârnită de intervenţia micuţei eroine. Schimbările aduse în vieţile persoanelor în cauză au fost dramatice şi sociale. Dintr-o dată viaţa lor a luat o întorsătură nebănuită, nesperată şi, din păcate în unele cazuri, tragică. Cine să fi fost oare acest copil fără nume, însă cu o pregnantă şi sigură prezenţă în viaţa reală?! A fost şi rămâne, cel puţin în mod potenţial, copilul născut în fiecare familie de credincioşi, care aşteaptă să fie crescut pentru un destin care să conteze.
Nimeni nu mă iubeşte - *0. &.*
O. F. Walton, fiind pătrunsă adânc de dragostea lui Dumnezeu, a scris mai mult decât o banală povestire pentru copii, aducând lumină în întunericul suferinţei şi singurătăţii. Această comoară reprezintă o adevărată unealtă pentru a-i mişca pe părinţi şi-i va ajuta atât pe ei cât şi pe copii să realizeze că în vremurile noastre de incertitudine, dragostea e cea care rămâne întotdeauna în picioare.
Promisiunea unui tată *f*
Dictatura lui Adolf Hitler părea o ameninţare îndepărtată pentru băiatul de unsprezece ani, Rudi Kaplan. Dar când forţele naziste au invadat Polonia şi au bombardat Varşovia, oraşul în care locuia Rudi, acesta a aflat că el este duşmanul lui Hitler nu doar fiindcă era polonez ci şi pentru că era evreu şi creştin.
Următorii ani i-au schimbat pentru totdeauna viaţa lui Rudi. Bazându-se numai pe promisiunea tatălui său că se vor întâlni după război, Rudi trebuie să înveţe cum să supravieţuiască ascunzându-se, cum să fie cu adevărat curajos şi cum să-şi înfrângă ura pentru duşmani. Trebuie să înveţe să se jertfească pe sine şi să se încreadă în Dumnezeu, care este mai puternic decât orice armată.
în lumea largă - *SPutan W*
în acest roman, micuţa Ellen, după ce este despărţită de mama ei, are o copilărie zdruncinată de suferinţă, dar în ciuda fricii şi dezamăgirilor, îşi aminteşte mereu de Cel care este Tatăl orfanilor. Deşi rămâne singură în lumea largă, El are grijă de ea, oferindu-i prieteni adevăraţi şi încununându-i viaţa cu bucurie.
Naufragiaţi dar nu pierduţi - ***J&n-.*** *M™*
Citind „Naufragiaţi dar nu pierduţi" veţi experimenta durerea celor abandonaţi şi spiritul hotărât de a lupta pentru a supravieţui. Copiii vor fi încântaţi însoţindu-şi eroii într-o călătorie atât de periculoasă în lumea morselor, a vulpilor şi a urşilor polari.
Eliberat de două ori -
Cu inima plină de vinovăţie, ură şi frică, sclavul Onisim fuge de la stăpânul său, Filimon. Tocmai când libertatea pare mai aproape ca oricând, paşii care îl urmăriseră, îl ajung. Acum trebuie să aleagă: să-şi continue viaţa în acelaşi mod, adică să rămână un sclav al păcatului, sau să-L urmeze pe Christos, părăsind ura şi resentimentele ce i-au chinuit sufletul atâta timp. Ce va alege?
Amy şi fraţii *ei-*
Suferinţa, nevinovăţia şi credinţa unui copil orfan pictează tabloul suferinţei ascunse din jurul nostru, provocându-ne să fim mai sensibili la durerile altora.
La răscruce -
Influenţa acestei cărţi va persista în inimile cititorilor încă mult timp după lectură. Lecţiile învăţate din ea îi vor ajuta să se ţină departe de stâncile şi prăpăstiile în care unele din personaje şi-au sfărâmat barca, să-L ia pe Christos la cârmă, să facă alegeri corecte la fiecare răscruce din viaţă şi să intre în final triumfători în portul mântuirii.

Triumful Crucii - *^lo^nee-M-. cfOngtUy*
Ca şi *Titus - un camarad al crucii* şi *Ştefan - un soldat al crucii, Triumful Crucii* prezintă istoria extraordinară a perioadei imediat următoare răstignirii Domnului Isus, culminând cu evenimentul groaznic al distrugerii Ierusalimului. în mijlocul necazului şi urgiei, în vieţile celor care L-au recunoscut pe Christos ca adevăratul Mesia, speranţa şi fericirea învinq groaza şi frica, aducându-le lumină şi bucurie în inimă.
Povestiri de demult -
Această carte conţine trei povestiri în care autorul ilustrează providenţa şi planul desăvârşit al lui Dumnezeu. în ceasurile cele mai întunecate putem rămâne liniştiţi pentru că El ştie când să vină în ajutorul nostru. Ca şi în celelalte povestiri ale lui Christoph Von Schmid, veţi întâlni iarăşi elementul încercărilor severe şi pierderile care par irecuperabile, dar izbăvirea este aproape pentru cei care se încred în Dumnezeu în pofida împrejurărilor.
Eu şi Nobbles ***-j&nyăte, &<xuw***
O poveste încântătoare despre un băieţel care avea o imaginaţie deosebită şi despre „prietenul" său iubit, căţeluşul Nobbles. Robert îşi aşteaptă tatăl să se întoarcă şi în acelaşi timp se străduieşte să găsească secretul pentru a obţine o haină albă cu care să poată intra pe porţile aurite în Cetatea Fericirii.
Casa Iubirii - *$U%aUtW8iu›tey*
Aurelia Wilde este victima încercărilor disperate ale mamei sale de a o înălţa pe un piedestal de neegalat, dar gloria ei este doar de suprafaţă. Spiritul ei nemulţumitor, obiceiul ei de a se plânge mereu se evidenţiază într-un contrast izbitor cu caracterul nobil al servitoarei Doris, care este convinsă că în ciuda necazurilor din viaţa aceasta, va locui într-o zi în casa Iubirii. Talentele ei şi buna
dispoziţie o fac să fie iubită şi apreciată chiar de mulţi oameni distinşi şi educaţi, dar mama Aureliei este plină de gelozie şi invidie. Şi se va răzbuna...
Cavalerul de pe drumul luminii
O alegorie captivantă, o capodoperă literară menită să încurajeze călătorii obosiţi să poarte emblema Regelui, ca pe o lumină strălucitoare in întunericul luptei. Viata este portretizată ca o călătorie cu multe pericole, dar care ftoeşte în Cetatea Marelui Rege. Pe cei care visaţi să faceţi lucrun măreţe pentru **R5** pe cefcare vă aflaţi deja în mijlocul luptei, *Cavalerul de pe drumul* ***luminii*** vă va inspira să mergeţi plini de curaj înainte.
De aceeaşi editură: **Promisiunile lui Dumnezeu Promisiuni pentru cei mici 500 - Schiţe de predici**
Colecţia *Picuri din Faguri:*
Principii şi metode în viaţa şi activitatea învăţătorului Divin Hainele lui Iosif
Colecţia *Eroii Credinţei:* **Willaim Carey George Muller Hudson Taylor Amy Carmichael Gladys Aylward**